

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.Pondělí 6. listopadu
pokračování na str. 2**Slovo vydavatele:****J**en bych chtěl podotknout k následujícímu článku.

V době před napadením Sovětského svazu německou třetí říší, bujela mezi oběma státy čilá spolupráce.

Též vzpomínám, že jsem viděl že nad shromážděním, kdy Češi vyjadřovali podporu německé říši v Lucerně, visel velký transparent „socialismem proti bolševismu“.

NSDAP byla zkratka pro Národní socialistickou Německou dělnickou stranu. Takéž mi bylo řečeno, že Australští dokaři, většinou velice levicoví už v roce 1939-42, odmítali obsluhovat a zásobovat spojenecké lodě bojující proti dělnickému Německu.

Stáli bychom si pomáhat.**Komunisté aktivně podporovali nacisty**

Jan Ziegler Neff

Rudí si rádi hrají na rozhodné protinacistické bojovníky. To je ovšem velká lež! Proto je nutné si připomenout smutnou pravdu.

Komunisté s nacisty otevřeně spolupracovali. NKVD a gestapo vraždily polské vlastence

Je třeba si uvědomit, že pro komunisty je chameleonství běžnou normou. Oni mění stanoviska, jak se jim to hodí. Jednou jsou bojovníky proti nacistům, jindy zase jejich spojenci. Důkazů o spolupráci černé a rudé totality je víc než dost. Podívejme se tedy na ně.

Už krátce před německými volbami do Říšského sněmu v listopadu 1932, tedy ještě před nástupem NSDAP k moci, komunistické i nacistické odbory společně zorganizovaly v Berlíně stávkou v dopravním podniku. Četné davy přívrženců i členů obou stran pak společně v berlínských ulicích napadaly stávkokazy, kteří vyjeli s tramvajemi do města, a útočily i na policisty, jež se tyto stávkokazy snažili chránit. O společném postupu se tehdy domluvili předsedové berlínských organizací obou partají Walter Ulbricht (pozdější nejvyšší komunistický vůdce NDR a stoupenec okupace Československa vojsky Varšavského paktu v roce

1968) a Joseph Goebbels, který pak v Hitlerově kabinetu zastával funkci ministra propagandy.

Úzká spolupráce komunistů a nacistů přitom už tenkrát nebyla žádnou novinkou. Vyznavači Hitlera a Stalina totiž spolupracovali při stávkách už dříve a také při plebiscitu v Prusku v roce 1931. Ostatně to veřejně prohlásil komunistický poslanec v saském zemském sněmu Kurt Alfred Sindermann, který uvedl, že bolševismus a nacismus mají společný cíl: zničení kapitalismu.

V témže roce vytáhli proněmeckou kartu i čeští komunisté. Na 6. sjezdu KSC tehdejší komunistický poslanec a pozdější ministr informací Václav Kopecký pronesl tuto i z hlediska tehdy platných zákonů vlastizrádnou řeč. „My čeští komunisté prohlašujeme, že budeme hájit a prosazovat právo na sebeurčení až do odtržení území od českého imperialismu pro utlačované části německého národa“....

Sbližování komunistů s nacisty pokračovalo pak v roce 1939 po sjednání neblahého paktu Ribbentrop- Molotov. Jednotky Rudé armády vpadly po uzavření tzv. smlouvy o neútočení (ve skutečnosti spojenecké smlouvy) mezi komunistickým Sovětským svazem a nacistickým Německem 17. září 1939 zákeřně do zad Polákům statečně bojujících s německou armádou. Čtvrté dělení Polska se stalo skutečností. Rudá armáda se též podílela na deportacích nepohodlných obyvatel z východních polských území, které byly násilně připojeny k SSSR.

V nelidských podmínkách bylo v letech 1940 až 41 vyvezeno na Sibiř více než milion Poláků včetně žen a dětí, mnozí z nich zahynuli. Situace na polském území okupovaném německými nacisty a sovětskými bolševiky byla hrozná, obě diktatury si v teroru vůči polským civilistům nezadaly. Stalin v té době dokonce veřejně obdivoval Adolfa Hitlera, kterého považoval za svůj vzor.

Sovětský svaz také až do vlastního napadení nacisty v roce 1941 ostře kritizoval státy, které s Německem vedly válku o holou existenci.

Sovětské vedení vydalo v té době nacistům stovky německých komunistů, kteří v Sovětském svazu hledali ochranu před hitlerovským terorem. O tom se zmiňuje ve své knize Zajatkyní Stalina i Hitlera

Margarete Buber - Neumann, která byla jednou z deportovaných a zásluhou této smutné události procitla z rudého snu.

Od podzimu roku 1939 až do června 1941 tedy byli na příkaz sovětských bolševiků nejhoršími nepřáteli lidstva angličtí imperialisté, kteří prý chtějí pouze uchovat své kolonie a proto vedou válku, kdežto Hitlerovo Německu touží po míru. To popisuje ve svých pamětech významný agrární politik Ladislav Feierabend, jenž se velmi tvrdě opřel do českých komunistů. Ti totiž podle něj v roce 1940, kdy nacisté popravovali a mučili české lidi, deportovali vlastence do koncentráků a zavřeli vysoké školy, agitovali proti vstupu do československé vojenské jednotky ve Velké Británii, která bojovala se státy Osy. Ano, naši komunisté odmítali vytváření čs. zahraniční armády a ilegální Rudé právo vyzývalo v roce 1940 britské vojáky, aby neválčili proti dělníkům v německých uniformách.

V článku Ladislava Kudrny Podivní vlastenci zveřejněném na webu valka.cz jsou uvedeny velmi pozoruhodné informace. Tak zahraniční vedení KSC v Moskvě mělo 15. prosince 1940 přijmout návrh rezoluce, pocházející od Václava Kopeckého: „Sovětsko-německé přátelské smlouvy představují úhelny kámen mezinárodní situace, o nějž se již roztržily imperialistické a protisovětské plány anglo-francouzského bloku a o nějž se nyní rozbíjí záměry Spojených států. Dějinný význam cesty soudruha Molotova do Berlína tkví v tom, že se již na podkladě pokračování přátelských vztahů mezi Německem a Sovětským svazem maří plány Spojených států na rozšíření války a její obrácení na Východ. Sovětský svaz bude i nadále využívat rozporů mezi imperialisty pro rozšíření svého vlastního postavení a bude sřezit příchod chvíle vhodné pro definitivní rozražení kapitalistického obklíčení.“

Dále je zde pak i další vyjádření moskevské centrály čs. komunistů v čele s Klementem Gottwaldem z roku 1940. „V zemi je třeba vést takticky vedenou politickou kampaň proti pařížskému Národnímu výboru (původní čs. zahraniční vláda) a jeho akcím: nucené mobilizaci, použití českých formací jako protisovětských a koloniálních

skupin, proti perzekuci Čechů a Slováků ve Francii a Anglii. Zásadně odmítáme vytváření československé zahraniční armády.“ K tomu není co dodat, to je vlastizrada jak vyšitá.

Zástupci NKVD a Gestapa se scházeli na četných pracovních schůzkách, jedna z takových se konala v Zakopanem ve Vysokých Tatrách. NKVD tam Němcům navrhovala vybudování sítě agentů-provokatérů „tajně“ komunistické organizace na území Polska obsazeném Němci. Gestapo tento návrh přijalo. Tito provokatéři navazovali kontakty se skutečnými polskými protinacistickými odbojáři, které pak udávali jak Gestapu, tak NKVD. Kvůli těmto provokacím zahynuly tisíce polských vlastenců rukama obou institucí.

Zajímavé informace přináší francouzský historik a publicista Thierry Wolton v knize „Rudohnědá nemoc 20. století“. V roce 1940 byl britským velvyslancem v Moskvě sir Stafford Cripps, kterého pro jeho levicovou orientaci vybral na tento post premiér Winston Churchill. Ovšem sovětský představitel jej uráželi, nechávali dlouhé hodiny čekat, než ho přijali, ignorovali jeho návrhy na spolupráci obou zemí, navíc obsah rozhovorů s tímto diplomatem sdělovali Němcům. Stalin ještě v únoru 1941 zamítl podepsání obchodní dohody a dohody o neútočení mezi SSSR a Velkou Británií.

Jak uvádí zmíněný autor dále, od října 1939 až do vypuknutí války mezi oběma zeměmi dodal Sovětský svaz Německu 865 tisíc tun ropy (40% německé roční spotřeby), 140 tisíc tun manganu, 101 tisíc tun bavlny, 11 tisíc tun lnu, 15 tisíc tun azbestu, 14 tisíc tun mědi, 3 tisíce tun niklu (30% roční spotřeby), jeden milion tun dřeva, 26 tisíc tun chromu, 184 tisíc tun fosfátů (70% roční spotřeby) a 1 462 tisíc tun obilí. Poslední vlak odjel ze SSSR do Německa 22. června brzy ráno jen několik hodin před zahájením německého útoku.

Prameny: Ve znamení temna, František August & JAB, nakladatelství Votobia, Praha 2001
Zajatkyň Stalina i Hitlera, Margarete Buber - Neumann, nakladatelství Lukáš a syn (Barrister & Principal), Praha 2011,
Politické vzpomínky II., Ladislav Feierabend, nakladatelství Atlantis, Brno 1994,
Rudohnědá nemoc 20. století, Thierry Wolton, nakladatelství Volvox Globator, Praha 2003

Pondělí 6. listopadu

Rusové staví novou železniční trať na Krym
Do oblasti Blízkého východu připlula US jaderná ponorka
Morawiecki dostal pověření sestavit novou polskou vládu, PiS nemá partnera
A Roste napětí na Západním břehu
Fico nebude bránit slovenským zbrojovkám dodávat zboží
Ukrajíně
A Nigerie podrazila našeho premiéra Fialu tím, že ho odmítla přijmout
V Brně mají nový plavčák
A Jinak je v Česku mrtvo
Teď už klasika, ráno šmoumo a pak ukázkově hezky, podzim jak víno

Úterý 7. listopadu

Maďarsko bude blokovat vstup Ukrajiny do EU
NATO po vzoru Ruska pozastavuje dohodu o konvenčních silách
A Izraelci jsou v centru Gazy
Fiala se v Keni setkal s prezidentem Rutem
V Praze připomněli příznivci Izraele masakr ze 7. října u hranic Gazy
A Začala konference o ruském imperialismu
Bartoš nepřijal Michálkovu rezignaci
Schwarzenberga ve Vídni odvezli do nemocnice
Pod mrakem a celkem teplo, někdy až 15 C

Středa 8. listopadu

Z Gazy odešlo 50 tisíc civilistů
Američané jsou proti nové izraelské okupaci Gazy
Čínský vojenská delegace je v Moskvě
Senát schválil zvýšení daní
Úřad pro hospodářskou soutěž chce víc hlídat kartely
Ministr školství Bek se pokusí s odboráři zabránit stávce
Vláda odmítla další návrh ANO jak ze státního zvyšovat popularitu
A Fiala prohlašuje spolupráci v Ghaně
Teplý (na to že je listopad) den, chvilku se sluníčkem

Čtvrtek 9. listopadu

Europarlament schválil Euro 7, čeští Piráti byli proti, že je moc měkký
A Německo zakázalo další antisemitské spolky
Slovensko utne podporu protivládním nevládkám
Hollywoodští herci ukončili stávku
Prezident Pavel jednal s ministrem Lipavským, konstatovali rozkolísání řádu
A Koruna posílila k euru i dolaru
Praha nakoupí 200 nových tramvají
Pivovar Bernard se stal Pivovarem roku
Vlídny slunný den, ráno chladno, přes den svěže

Pátek 10. listopadu

V Bavorsku zakázali slogan „Palestina od řeky k moři“
Strategický bombardér B-21 uskutečnil první let
Abbásova Palestinská autonomie chce spravovat Gazu
Chystá se schůzka prezidentů USA a Číny
Učitelé se chystají na stávku, podpořila je Asociace ředitelů základek
A Ministryně Černochová podpořila armádu na slavnosti ke Dnu veteránů
Piráť Bartoš je rád, že digitální dovednosti má 60 pct Čechů
Ke konci roku bude rozestavěno 210 km dálnic
Pod mrakem, celkem teplo a větrno

Víkend 11. – 12. listopadu

300 tisíc lidí podpořilo v Londýně teroristy z Hamásu
Německo zdvojnásobí pomoc Ukrajině
Summit islámských zemí vyzval Izrael ke stažení z Gazy
Macron nechce, aby Izrael zabíjel malé děti a ženy
Ve Vídeňské nemocnici zemřel Karel Schwarzenberg, 85 let.
Podle průzkumů nadále vede ANO před Spolu / ODS
Rajchl je nadále předsedou strany PRO
Na horách napadl první sníh
V sobotu přišlo, v neděli bylo ve Zvoli hezky

Pondělí 13. listopadu

EU tlačí Izrael k „humanitárním přestávkám“ v boji proti obklíčeným teroristům
Nová slovenská vláda je proti zrušení práva veta v EU
USA a Jižní Korea aktualizovaly obrannou dohodu
V Rumunsku se Ukrajinci cvičí na F16
Lékaři se nedohodli s ministrem zdravotnictví
Pokračuje skandál s pokusem ANO hanobit středočeskou hejtmanku Peckovou
Na olomouckém krajském úřadě zasahuje policie
Policisté chytli borce s 5 promile alkoholu za volantem
Chladný popršený den, teplota tak 5 s bídou

Úterý 14. listopadu

Bavorská vláda bude dávat migrantům karty místo hotovosti
Teroristé Hamásu chtějí za pět dní klidu propustit 70 rukojmí
Podle ministra Pistoria se nepodaří dodat Ukrajině milion dělostřeleckých granátů
V centru San Franciska přepadli a okradli štáb ČT
Sněmovna uctila Schwarzenbergovu památku minutou ticha
Senátoři chtějí ústavní právo být off-line
Policie stíhá 13 lidí kvůli korupci v Olomouckém kraji
SPD a Trikolora uzavřely dohodu o volbách 2024
Nudně šedivý podzimní den, celkem teplý

Středa 15. listopadu

Erdogan označil Izrael za teroristický stát
Soud zakázal Británii deportovat migranty do Rwandy, že je Afrika nebezpečná
A Izraelští vojáci obsadili teroristické centrum umístěné pod nemocnicí Šífa v Gaze
Kontroly hranic se Slovenskem budou trvat do Mikuláše
Také Němci budou dál hlídat hranice
Piráť Bartoš ví, jak to bude s digitalizací do roku 2030
Ministr Válek couvnul před stávkujícími zdravotníky
Vnitro chce kriminalizovat heslo svobodné Palestíně (=zničení Izraele)
Pěkné větrné počasí s dramatickými mraky

Čtvrtek 16. listopadu

Finsko uzavírá hranici s Ruskem, aby mu do země netlačilo migranty
A Cameron navštívil Kyjev
Německá policie prohledala 54 islamistických objektů
Medvěd v Polsku napadl aktivistu hnutí pro ochranu medvědů
V Praze je slovenská prezidentka Čaputová
Poslanci nevědí co s cenami energií
Ministerstvo spravedlnosti vymyslelo novou definici znásilnění
A Fiala je nemocný, nebude na Národní
Celkem teplý den s pěknými oblaky, sluníčko jen chvilkově

Pátek 17. listopadu**Státní svátek, Den studentva**

Kupodivu nikdo, ani zpětně, v Hyeně ani na Neviditelném psu neuveřejnil zprávy

Jen kamarád Slovák poznamenal:

Tzv, zamatová revolúcia - na sviatok 17.11.
príde prezident - nomenklatúrny káder KSČ so ženou, ktorá má doktorát z marxizmu-leninizmu položiť veniec k pomníku slobody boja proti komunizmu, kde vejú ukrajinská, izraelská a česká vlajka a kde potom spieva černošská mulatka českú hymnu. To jen tak nevymyslíš...

Víkend 18. listopadu – 19. listopadu

Pod nemocnicí Šífa v Gaze našli 55 metrový tunel Hamásu
V Německu se na veřejnosti objevil tálibánský potentát
Putin řekl, že nechce utnout styky s Evropou
Pokus s vypuštěním lodi Starship se nezdařil
Premiér Fiala je nadále nemocný
Opozice chystá novou parlamentní schůzi k energiím
Jurečka bude vyřizovat od prosince příspěvek na bydlení digitálně
A Ve vyšších polohách sněžilo
Ráno přišlo, přes den bylo docela hezky, večer jasno

m

OSN se opět totálně znemožnila

Tomáš Zdechovský NevPes

Dovedete si představit, kdyby celý svět měl jednat podle celkového mínění hlavních představitelů OSN? Jak by to asi vypadalo, nám ukázaly poslední události v Izraeli a Gaze.

V praxi by to znamenalo, že Hamás by mohl bez větších následků provádět teroristické útoky na izraelské civilisty, protože by za ně sklídl jen vcelku bezzubou kritiku. Naopak Izrael by prakticky neměl právo se bránit a provádět jakékoli rozsáhlejší operace proti teroristům.

Pozornost by byla nadproporčně zaměřena právě na Izrael, a naopak válečné zločiny Ruska na Ukrajině, pronásledování Ujgurů čínskou vládou či třeba etnické čistky v soudánském Dárfúru by se dočkaly jen okrajové pozornosti. Dvě nedávná prohlášení v reakci na situaci v Izraeli a Gaze o tom svědčí vcelku výmluvně.

Jak se má Izrael bránit?

Izrael se snaží na rozdíl od Hamásu o to, aby se v co nejvyšší možné míře mohlo předejít nevinným lidským obětím. Před zahájením své operace dal proto civilistům výzvu k opuštění oblasti. Ravina Shamdasani, mluvčí Vysokého komisaře pro lidská práva OSN však prohlásila, že izraelská výzva k evakuaci může porušovat mezinárodní právo.

Prohlášení OSN ohledně evakuace civilistů z Gazy je pro mě naprosto nepochopitelné. Ti lidé přeci nejsou natrvalo vyháněni z domovů! Pouze jsou vyzýváni k tomu, aby umožnili izraelské armádě zlikvidovat teroristy, kteří mají na svědomí zločiny na nevinných civilistech.

Bezpečnostní expert Martin Svárovský to výstižně přirovnal k situaci, kdy se policie chystá na přestřelku

s gangstery, ulici uzavře a obyvatele okolních domů odvede pryč, aniž by s nimi o tom diskutovala. Až bude oblast gangsterů zbavená lidé se do ní po skončení zásahu mohou vrátit.

A to samé lze očekávat i v případě obyvatel Gazy. Kdyby palestínští teroristé neprovedli 7. října odporný masakr izraelských obyvatel, k žádné rozsáhlé izraelské operaci by nemuselo vůbec dojít. Absolutní odpovědnost za smrt nevinných Palestinců nesou teroristé a ti, co je podporují nebo oslavují.

Bagatelizace zjevného zla

Nemenší pozdvižení vzbudila slova generálního tajemníka Antonia Guterrese. Ten ve svém projevu k Radě bezpečnosti sice odsoudil jednání Hamásu, nicméně s tím, že je podle něho důležité si uvědomit, že útoky Hamásu se neodehrály ve vzduchoprázdnu a mluvil o 56 letech dusivé izraelské okupace, které musí čelit palestínský lid. Slova generálního tajemníka OSN byla zvolená naprosto nevhodně.

V současné době, několik dní po strašlivém útoku Hamásu, který byl fakticky nejhorším masakrem židovského obyvatelstva od dob holokaustu, silně zavání tato slova přinejmenším zlehčováním, či dokonce ospravedlňováním zcela zjevného zla. A to je zcela nepřijatelné!

Dovolil by si někdo tvrdit, že se například teroristické útoky 11. září 2001 či masakr v pařížském Bataclanu v listopadu 2015 neodehrály ve vzduchoprázdnu? Opravdu ne!

Člověk v jeho postavení by měl navíc vědět, že pásmo Gazy už Izraelem okupované není, protože izraelská armáda ho opustila už v roce 2006 a od té doby je bez přítomnosti izraelských vojáků a osadníků. To bychom už ale od některých nejvyšších představitelů OSN chtěli opravdu moc.

Židé mají opět strach

O zjevné zaujatosti OSN vůči Izraeli jsem ostatně psal už mnohokrát. Rozhodně ne poprvé a také zcela určitě ne naposledy zde OSN bohužel opět předvádí svojí naprostou slabost a neschopnost adekvátně reagovat.

Nejinak tomu bylo i u její nechvalně známé předchůdkyně – Společnosti národů. Ta vstoupila do dějin jako organizace, která nedokázala zabránit rozpoutání druhé světové války a nacistickým zvěrstvům.

Dobu, kdy Společnost národů totálně selhala, nám nyní evokuje donedávna hůře či lépe skrývaný antisemitismus zejména v evropských muslimských komunitách, který nyní v Evropě důsledkem událostí v Izraeli a Gaze naplno vyhřezl na povrch.

Některé nynější historické paralely se třicátými léty minulého století jsou skutečně opravdu znepokojující a není divu, že mnozí Židé v Evropě musí bohužel opět žít ve strachu.

Karel

Nil nisi rectum, nic než právo. Staleté heslo rodu Schwarzenbergů naplnil Karel Jan Nepomuk Josef Norbert Bedřich Antonín Vratislav Menas kníže ze Schwarzenbergu do puntíku.

A přesto jeho výjimečnou osobnost lépe charakterizuje vtip, který před lety sám dával k dobru. "Schwarzenberg umře. Stojí před nebeskou bránou a strašně se směje. Svätý Petr na něj udiveně kouká a říká: Proč se tak řehtáš? Jsi velký hříšník. Chlatal jsi, kouřil jsi, ženy jsi miloval. Pán Bůh ti to pěkně spočítá. Schwarzenberg se pořád směje a ne a ne přestat. Pak řekne: No jo, oni ve sněmovně si pořád myslí, že spím."

V noci mumlal ze spaní a pořád vzdychal po nějaké Janě...

Hmm.... A co ti na to řekl, když se vzbudil? Už se nevzbudil....

Manželka manželovi:

- Chtěla bych jet do Paříže.

- A to jako proč prosím tě?

- Potřebuji boty, kabelku, kabát a klobouk.

- Ale vždyť, si to všechno můžeš koupit i tady?!

- Výborně, je to jsem chtěla slyšet!!!

Z cest za Andyho Warholem.

Petra Tóth

Už začína jeseň, keď 12. októbra 1920 sedí ťažko skúšaná 28-ročná Júlia Varchola v sviatočnom mikovskom kroji, s vizitkou (blúzka) s jemnou krížikovou výšivkou, čepcom a šatkou vydatej ženy na americkom konzuláte v Prahe. Jeho pobočka je v hlavnom meste nového štátu s názvom Československo.

Nové hranice priradili malú rusínsku obec s názvom Miková, z ktorej takmer nič nezostalo, práve pod Československo. Počas vojny boli zaznamenané snahy rusínskych emigrantov v Amerike - založili si Americkú národnú radu Uhro-Rusínov. 67% členov tejto rady súhlasilo s pripojením Podkarpatskej Rusi k Československu.

Môžeme len hádať, či jedným z hlasujúcich členov bol aj Andrej Varchola, ktorý už 8 rokov svoju milovanú manželku nevidel. Práve vo vypätej povojnovej dobe, kedy ani samotná Júlia možno nevedela, akú národnosť jej pri odchode do Ameriky lodný sprievodca napíše do zoznamu pasažierov, Júlia začína dúfať. Dúfať, že sa jej podarí po dlhých rokoch plných krviprelievania, stretnúť sa so svojím manželom. 12.10.1920 Júlia z Prahy odchádza domov a v ruke drží pas so svojou fotkou, lepšie povedané, vízami na cestu do Ameriky platnými presne jeden rok. Má rok na to, aby sa jej podarilo kúpiť si lístok na loď a odcestovať. Táto pre nás zdanlivá maličkosť, ktorá teraz trvá len pár klikov, sa ale poriadne skomplikuje.

Čurillovci sú ako v domácom väzení, chodia im aj kontroly

Veronika Prušová

Pred vyše týždňom rozhodol minister vnútra Matúš Šutaj Eštok z Hlasu o tom, že postaví obvinených policajtov Národnej kriminálnej agentúry mimo služby, a to napriek tomu, že Ján Čurilla a jeho kolegovia majú status chránených oznamovateľov. Minister sa správa, ako keby takúto ochranu títo policajti nemali.

„Ak máte istotu, že voči vašim klientom bude protistrana niečo podnikat', tak sa ako právnik modlite, aby to robili čo najtupšie, aby padli do každej jamy, ktorú im pripravíte. A presne toto sa stalo a toto sa deje,“ komentoval rozhodnutie ministra advokát policajtov Peter Kubina. V rozhovore hovorí aj o aktuálnom dianí v prípade a o zásadnom zvrate, o ktorom sa obhajoba dozvedela len v pondelok. V rozhovore sa dočítate aj o tom:

čo vlastne znamená pre policajta byť mimo služby; či niekto z kolegov vyjadril čurillovcom podporu; ako sa budú voči rozhodnutiu ministra brániť; ako dlho potrvá, kým sa budú môcť vrátiť do práce.

Máte mnoho klientov, no v poslednom čase sa spomínajú najmä policajti Národnej kriminálnej agentúry (NAKA) Ján Čurilla a jeho kolegovia. Je to už viac ako týždeň, čo ich minister vnútra Matúš Šutaj Eštok postavil mimo služby. Ako sa majú? Ste s nimi v kontakte?

Samozrejme, sme v kontakte ako advokát s klientom. Tak ako sme boli predtým, tak sme aj teraz, lebo ich trestné konanie stále nejakým spôsobom prebieha. Keďže majú čisté svedomie, nič neporušili a ničoho zlého, protizákonného sa nedopustili, tak žijú ako predtým, akurát nechodia do práce a trpezlivo čakáme, ako sa vyvinie situácia s právnymi krokmi, ktoré sme podnikli.

Zbierka pre rodiny čurillovcov

Na portáli Donio spustili zbierku na podporu vyšetrovateľov NAKA, ktorých postavili mimo služby, nadriadení im domov posielajú kontroly a výrazne im znížili výplatu. Peniaze rozdelia „slušným policajtom a ich rodinám“.

Koľkých policajtov sa rozhodnutie ministra týka?

Môžem hovoriť iba o tých, ktorých zastupujem, a tých je celkovo šesť. Šesť vyšetrovateľov a operatívov NAKA a jeden z bývalých policajných viceprezidentov.

Čo presne robí v polícii operatívce?

Vyšetrovateľ je orgán činný v trestnom konaní, ktorý zabezpečuje dôkazy a procesne ich dokumentuje a potom na ich základe rozhoduje a pripravuje spis pre prokurátora a následne pre súd. Operatívce je človek, ktorý viac pracuje v teréne, v prieniku medzi kriminálnym a nekriminálnym prostredím. Je to osoba, ktorá získava informácie z prostredia a terénu. Je akýmsi predfiltrom pre vyšetrovateľa, aby nerobil zbytočnú robotu. Napríklad aby nevypočúval zbytočne ľudí, ktorí nemajú k veci čo povedať.

Reportér Szántó: Jediná zbraň Hamasu je nafukovať počty obetí a ukazovať mŕtve deti

Tomáš Čorej Dennik SK

Nemôžete mávať vlajkami Hamasu, pretože tým de facto hovoríte, že všetci Palestínčania sú teroristi,“ hovorí reportér Českej televízie Jakub Szántó, ktorý osobne dobre pozná Pásmo Gazy.

„A to je nezmysel. Bol som tam, videl som to na vlastné oči, nie je to pravda. Rovnako hlúpy je opačný naratív, že treba vyhladiť

celú Gazu. Takisto nezmysel,“ vysvetľuje.

Szántó hovorí, že na terorizmus sa pozerá čierno-bielo. „Izraelsko-palestínsky konflikt vo všeobecnosti však nemôže byť čierno-biely. Kto hovorí, že pravdu má len jedna strana, je idiot,“ tvrdí a pripomína, že Palestínčania sú samostatným národom s hlbokou históriou.

V Pásme Gazy ste ako spravodajca boli mnohokrát. Zaujímalo by ma, ako to tam vyzeralo. Čo ste videli, keď ste z Izraela prekročili hranicu, respektíve líniu príméria?

Svojím spôsobom môžeme naozaj hovoriť o de facto hranici z roku 1949. Ide prakticky o jedinú vec, na ktorej sa kedy palestínska reprezentácia zhodla s Izraelom. V Gaze som bol prvýkrát ešte v 90. rokoch, keď v nej nebol žiadny plot. Bolo to v čase predania moci Jásirovi Arafatovi, ktorý sa po podpísaní mierových dohôd nevrátil z exilu na Západný breh do Ramalláhu, ale práve do Gazy. Vtedy do nej bolo možné vstúpiť z piatich rôznych checkpointov, a to pomerne jednoducho. Stačil mi novinársky preukaz a pas. Predstavte si to ako diaľnicu, za ktorou nasledovala izraelská kontrola. Za ňou potom ďalšia palestínska kontrola.

Po čase sa ukázalo, že Arafat neplnil svoju časť dohody s Izraelom, ktorou bolo potlačenie terorizmu. Dôsledkom bolo postavenie plota. Tam, kde boli checkpointy, však boli aj naďalej brány, ktorými do Gazy bolo možné vstúpiť.

Lenže po čase bola situácia čoraz napätjšia. Keď Izrael v roku 2005 ukončil okupáciu Gazy, ktorá trvala od roku 1967, uzavreli sa všetky brány v plote a zostali už len tri priechody. Konkrétne priechod Erez na severe, Kerem Šalom na juhovýchode, ktorý však nebol určený pre ľudí, a napokon dnes dobre známy Rafah. Ten bol iba peší.

Do 7. októbra ste sa do Gazy mohli dostať len ako diplomat, akreditovaný novinár, prípadne zamestnanec humanitárnej organizácie. Vyrástol tam obrovský terminál s čakacou halou, pripomínajúci malé letisko, kde prebiehali bezpečnostné kontroly. Samozrejme, dostať sa do Gazy bolo jednoduchšie ako opačným smerom. Na mieste sa nachádzal dlhý úsek s betónovou stenou pre mínometné granáty, pod ktorým bolo potrebné prejsť zhruba kilometer. Pre starších alebo postihnutých ľudí slúžili ako taxíky golfové vozíky platené Tureckom. Keď ste prešli nárazníkovým pásmom, dostali ste sa k masovej kontrole, ktorú mala na starosti palestínska polícia a následne Hamas.

Povedzte nám viac o tom, ako sa vám odtiaľ reportovalo. Ako by ste opísali duch Pásmo Gazy?

Pripomína veľké arabské mestá. Na severnom predmestí je pomerne veľký neporiadok a nachádza sa tam miesto, ktorému sa hovorí utečenecký tábor Džabalíja. Ten je však v podstate normálnym mestom. Možno nie výstavným, ale nejde ani o žiadny slum. Nasleduje ešte jedno mesto a začína sa Gaza City, ktoré bolo pred začiatkom vojny o niečo výstavnější. Je zjavne oveľa viac plánované a nachádza sa v ňom klasická sieť ulíc pozdĺž pláže. V centre sú, respektíve boli vyššie domy či kvalitnejšie obchody.

Gaza City si môžete predstaviť ako bežné blízkovýchodné mesto, ktoré zrejme nie je najbohatšie, ale ani úplne chudobné. Nachádzalo sa v ňom množstvo stôp predchádzajúcich vojen, hoci aj v tomto prípade platilo, že rozhodne nešlo o žiadny Bejrút z čias občianskej vojny.

Slovenský Deň

26. 11. 2023

11.00 hod

Program Slovenského dňa:

Svätá omša: 11.00

Obed: chutné tradičné jedlá

Program: privítanie hostí

prihovory

kultúrne vystúpenia

hudba a spev

vystúpenie folklórneho

súboru Stonožka

kúpanie v Colo River

Volná zábava až do vyčerpania :)

Polské stredisko Bielany,
Upper Colo Road, Colo River

Myšák

Radek Schovanek

Pády komunistických režimů ve východní Evropě na konci osmdesátých let minulého století nám mimo svobody přinesly i zcela unikátní možnost studia dokumentů totalitních tajných služeb. Ve všech zemích se sice tajné policie komunistických režimů ve své agonii snažily o zničení alespoň části dokumentů, které by je mohly kompromitovat, ale v žádné se to nepodařilo zcela. Jednou ze zemí, kde se dochovalo nejvíce archivního materiálu a navíc má velmi liberální archivní zákon je Česká republika. Vznikem Archivu bezpečnostních složek a, kromě Polska, bezprecedentním zveřejněním archivních a registračních pomůcek umožňujících hledání v archivu Státní bezpečnosti a Zpravodajské služby generálního štábu dostala odborná veřejnost mimořádnou příležitost ke studiu práce Československé Státní bezpečnosti.

V archivu lze studovat nejen struktury silových složek a dohledávat jednotlivé příslušníky, ale vzhledem ke zpřístupněným svazkům a výjimce v ochraně osobních údajů, lze sledovat i konkrétní akce, která totalitní tajná policie řídila.

Po srpnové okupaci v roce 1968 se Státní bezpečnost ocitla v hluboké krizi. Její nejlepší lidé museli odejít, protože se většinou zapojili do demokratizačního procesu jara 68, případně jim emigroval nějaký příbuzný a jejich kariéra v tajné policii skončila. Nejvíce ochromena byla rozvědka, neboť do exilu odešlo více než deset jejích příslušníků, kteří informovali západní služby o operacích na kterých se sami podíleli, nebo o kterých měli informace.

Poněkud jednodušší byla situace na území Československa, neboť Státní bezpečnost tu disponovala rozsáhlou sítí tajných agentů, kterou doplňovali spolupracovníci Veřejné bezpečnosti a celá škála různých podpůrných sítí, např. aktivity KSČ, členové Výborů lidové kontroly, Pomocná stráž VB atd.

Postup získání tajného spolupracovníka upravovala směrnice A oper I – I. Na vyhlédnutého potenciálního spolupracovníka založila Státní bezpečnost spis vedený v kategorii Kandidát tajné spolupráce do něj shromáždila veškeré dostupné informace, kterými totalitní režim disponoval, personální dokumenty ze zaměstnání, školy, fotografií jména jeho sourozenců, příbuzných a přátel. Pokud se podařilo zjistit, jeho kontakt s již získaným tajným spolupracovníkem, mohl být k prověřované osobě zaúkolován. Ivan Martin Jirous jednou napsal, že se Státní bezpečností nelze hrát šachy, protože má neznámý počet figur na neznámém počtu polí. Lépe to snad ani vyjádřit nelze. Mnoho lidí, kteří se domnívali, že se jim podaří s hrát s komunistickou tajnou policií nějaké divadlo, velmi rychle vystřízlivělo a pokud se jim nepodařilo trvat na svém a estébáků se zbavit, většinou se postupně zapletli to estébáckých sítí a lží.

Jedním z mála, kterým se podařilo Státní bezpečnost obelstít byl režisér a pracovník Krátkého filmu Praha Bohuslav Musil. V červenci 1972 zjistila Státní bezpečnost, že britský novinář William Shawcross kontaktoval z Maďarska tři československé občany, kterým avizoval svůj příjezd, telefon v hotelu kde bydlel byl odposloucháván a maďarská kontrarozvědka předala do Prahy zprávu o jeho telefonátu Jiřímu Ledererovi, Luboši Dobrovskému a Bohuslavu Musilovi. Ve spise s krycím názvem Oldenburg, prováděla Státní bezpečnost monitoring veškerých informací o Wiliamu Shawcrossovi, kterého považovala za pracovníka britské tajné služby. Prakticky všichni novináři ze západní Evropy působící v komunistických zemích byly tajnou policií považovány za špiony. Pravděpodobně k tomu Státní bezpečnost vedla praxe, kterou sama používala. Všichni českoslovenští novináři působící ve svobodném světě nějakým způsobem spolupracovali s komunistickou rozvědkou. Ze tří jmen, která předali maďarští „přátelé“ jak jsou ve spisech StB oslovovány spřátelené služby, vyhodnotila operativa, jako nejvhodnějšího k získání pro spolupráci Bohumila

Musila. Ten v roce 1963 natočil ve spolupráci s Vilémem Prečanem a dalšími historiky film, ve kterém vystupoval Gustáv Husák, který po svém propuštění z vězení ještě nebyl plně rehabilitován. Další škraloup si Musil připsal dvěma týdeníky, které natočil při okupaci Československa v srpnu 1968. Dle vzpomínky historika Viléma Prečana fotografie letadel okupantů přistávajících na Ruzyňském letišti uveřejněné v knize Sedm pražských dní pocházejí z filmu Bohuslava Musila. Po začátku normalizace se začal projevat jako poslušný kolaborant s nastupujícím Husákovým režimem. Pro tajnou policii ideální cíl. V roce 1972 se s ním pracovníci operativy několikrát sešli a 4. ledna 1973 byl získán ke spolupráci. Podepsal vlastnoruční vázací akt a zvolil si krycí jméno Myšák. V memorandu uloženém v tomto svazku si stěžují příslušníci StB na vedení ministerstva vnitra a státu, že po vydání knihy o Dubčekovi, kterou Shawcross napsal, mu zabránili v návštěvě Československa a tím znemožnili odhalení jeho kontaktů. Tajná policie využila známosti Myšáka s Agnešou Kalinovou a, zaúkolovala jej aby se za ní vypravil. Ze schůzky vznikl agenturní záznam, ve kterém spolupracovník potvrzuje domněnku o nepřímém kontaktu Kalinové se Shawcrossem, ale tvrdí, že spojku přes kterou jsou oba v kontaktu se mu nepodařilo zjistit, až při další návštěvě předá jméno, které se následně ukáže jako falešné. Agent Myšák se svému řídicímu důstojníkovi jeví jako nadějný i když zatím neprověřený spolupracovník. Je rovněž úkolován na manžele Prečanovi, se kterými se přátelí. Státní bezpečnosti však sdělí, že ho Prečanovi podvedli s cenou bytu a odmítá se s nimi scházet. Ve skutečnosti se dle svědectví Heleny Prečanové pravidelně zastavoval v kině Na Ořechovce, kde pracovala a vždy ji žádal o litr mléka, neboť s Kamilem Pixou a jinými soudruhy pil a nechtěl, aby to na něm manželka poznala. Měl svoji svéráznou teorii, že vypití mléka rozředí alkohol. Informoval je o probíhající vyšetřování Viléma Prečana i o pravděpodobném zákazu z Moskvy uspořádat velký politický proces před podpisem dokumentu v Helsinkách.

V dubnu 1973 se Myšák účastnil zájezdu s Čedokem do Egypta. Vzhledem ke skutečnosti, že ještě nebyl „prověřeným“ agentem požádala Státní bezpečnost o jeho agenturní obsazení po dobu pobytu. Náčelník 6. odboru Krájské správy StB v Praze požádal o součinnost krajskou správu v Bratislavě, neboť se domníval, že zájezd organizuje bratislavská pobočka. V dopisu z 15. května sděluje 6. odbor KS StB Bratislava, že zájezd pořádala pobočka v Praze, ale přesto se jim podařilo získat informace o Bohuslavu Musilovi neboť se zájezdu účastnil jejich důvěrník s krycím jménem Beňo. V dokumentu se uvádí: „Beňo si přesně nepaměť, avšak tvrdí, že Musil bol z reštaurácie ve večerných hodinách vyvolaný /nějakou návštěvou/ avšak nevie o akú osobu sa jednalo.“ Agent Myšák měl obrovské štěstí a Státní bezpečnost stála jenom krůček od jednoho ze svých největších odhalení. Tím, kdo navštívil v Egyptě agenta Myšáka nebyl nikdo jiný než Pavel Tigrid. Právě Bohuslav Musil byl oním tajemným informátorem šéfredaktora časopisu Svědectví Pavla Tigrida. Znali se již od šedesátých let a Bohuslav Musil udělal vše, aby si udržel možnost volného cestování na západ. Vždy informoval Pavla Tigrida, který si zakoupil letenku a ihned se s ním kdekoli sešel.

Ředitelem Krátkého filmu Praha, kde agent Myšák pracoval byl bývalý příslušník Státní bezpečnosti mučitel a vrah Kamil Pixa. Ten měl na svědomí mnoho lidského utrpení a nakonec i vraždu Ferdinanda Lotreka ředitele vlakových pošt v Brně. O něm získal neprověřenou zprávu, že pracuje pro britskou rozvědku. Zatykácká skupina ho odvedla 27. října 1949, byl podroben krutému mučení a na příkaz Kamila Pixy každý večer svazován do svěrací kazajky a vhozen na podlahu cely. Když ani po měsíci mučení nebyl ochoten přiznat domnělou spolupráci, nechal jej Pixa svázat do svěrací kazajky, vhodit na podlahu cely a zakázal komukoli k němu přístup, když na naléhání strážných., že se z cely již několik dní ozývá bolestivé

sténání přišel do věznice, měl již Lotrek prudké bolesti břicha a byl zcela vyčerpaný. Pixa odmítl jeho převoz do vězeňské nemocnice a nařídil: „Dejte mu koňak s mlékem a bude to dobré“. Ferdinand Lotrek zemřel na zánět tlustého střeva a další potíže v krajině břišní 10. prosince 1949. Kamil Pixa byl v roce 1952 z vnitra propuštěn, nikdy však nebyl za své činy souzen. Právě od něho a jeho kumpánů z ÚV KSČ sbíral Bohuslav Musil informace, které měly pro Pavla Tigrida cenu zlata.

Po vzniku Charty 77 byl úkolován proti vnitřnímu nepříteli a Státní bezpečnost si až do začátku osmdesátých let pochvaluje jeho spolupráci. Následně musela být vzhledem k jeho zhoršujícímu se zdraví spolupráce přerušena a posléze i ukončena. Spis se právě díky tomu zachoval.

Jde pravděpodobně o nejúspěšnější a nejdůležitější zpravodajské vítězství nad Státní bezpečností v problematice vnitřního nepřítel. Bylo umožněno Musilovou odvahou diskretností a odhodláním, stejně jako na straně Pavla Tigrida, který svůj nejdůležitější informační zdroj nikomu neprozradil, a tak se jej podařilo ochránit až do pádu komunistického režimu.

Rozsudky za opuštění republiky nelze hodnotit jako selhání soudců

Source: CTK a Ross Hedviček

Angyalossy: Rozsudky za opuštění republiky nelze hodnotit jako selhání soudců

Aktualizace: 10.08.2023 16:25 Vydáno: 10.08.2023, 16:25

Brno - Předlistopadové rozsudky za opuštění republiky nelze hodnotit jako osobní či profesní selhání soudců, míní předseda Nejvyššího soudu (NS) Petr Angyalossy. Vynést zprošťující rozsudek nad emigranty prakticky nebylo možné, a to ani s odkazem na Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, který soudci nemohli zohlednit. Angyalossy to uvedl ve vyjádření, které poskytla ČTK mluvčí soudu Gabriela Tomíčková.

"Samotná okolnost, že soudce vydal odsuzující rozsudek ve věci trestného činu opuštění republiky, proto nemůže být důvodem, který by soudce apriorně vylučoval z možnosti vykonávat soudcovskou funkci po listopadu 1989, tedy i v současné době," uvedl Angyalossy.

Veřejnou debatu o předlistopadové justici vyvolala nominace místopředsedy Vrchního soudu v Praze Roberta Fremra na ústavního soudce. Navrhl jej prezident Petr Pavel. Fremr těsně získal souhlas Senátu, pak se ale objevily nové informace o jeho působení v 80. letech a prezident odložil jmenování, dokud vše neprověří. Kritici vyčítají Fremrovi zejména kauzu Olšanské hřbitovy, kde obžalobu zmanipulovala komunistická tajná policie, ale také trestání emigrantů za opuštění republiky ve více než stovce případů.

Zaznívá názor, že odsuzující rozsudky byly v rozporu i s tehdejší právní úpravou, protože odporovaly mezinárodním smlouvám, konkrétně paktu, v němž je uvedeno, že každý může svobodně opustit kteroukoli zemi, i svou vlastní.

"Zmíněný pakt měl povahu mezinárodní smlouvy, ze které vyplývaly mezinárodněprávní závazky státu jako smluvní strany uspořádat své vnitřní zákonodárství tak, aby bylo v souladu s paktem, ale pakt sám o sobě nebyl ve vnitrostátních poměrech přímo aplikovatelný při posuzování jednotlivých konkrétních případů," uvedl Angyalossy.

Opačný názor podle něj představuje projekci polistopadových principů na předlistopadové poměry. Současná ústava stanovuje, že mezinárodní smlouvy tvoří součást právního řádu, a pokud smlouva stanovuje něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva. Zavazuje tedy i soudce.

Předlistopadové zákony žádné podobné ustanovení neobsahovaly. Podle tehdejší ústavy byli soudci při výkonu funkce vázáni "jedině právním řádem socialistického státu". "To, co bylo obsahem mezinárodní smlouvy, se mohlo stát součástí právního řádu pouze za předpokladu, že by obsah mezinárodní smlouvy byl transformován do vnitřního zákonodárství," doplnil Angyalossy.

Trestného činu opuštění republiky se dopustil ten, kdo bez povolení opustil území státu, případně československý občan, který bez povolení zůstal v cizině. Ustanovení odporovala mezinárodnímu paktu, avšak soudce rozhodující před listopadem 1989 neměl podle Angyalossyho žádnou možnost, jak jejich aplikaci obejít.

Osobní či profesní selhání soudce spatřuje předseda NS tam, kde je někdo odsouzen pro skutek, který se nestal, který spáchal někdo jiný nebo který nevykazuje zákonné znaky trestného činu.

"Relevantní závěr, že soudce takto selhal, je výsledkem řízení, v němž je jeho rozhodnutí přezkoumáno. Ve věcech, v nichž byli emigranti před listopadem 1989 odsouzeni pro trestný čin opuštění republiky, se o taková pochybení soudců evidentně nejednalo," uvedl Angyalossy.

PŘÍBĚH JEDNÉ FOTOGRAFIE- PŘÍBĚH STÁTU IZRAEL

Židovské děti před deportací z Izraele. Přístav Haifa rok 1946

Na tomto obrázku je 13letá Naomi-Marta Spitzová která objímá svého 6letého bratra Joszku v přístavu Haifa, krátce než je poslána na Kypr do integračního tábora pro židovské uprchlíky.

Jejich rodiče byli zabiti v Německu, sestra a bratr si prošli nacistickým koncentračním táborem a jako zázrakem přežili. V tuto chvíli čekají na deportaci opět do tábora. Budou znovu zavřeni za stejným ostnatým drátem, se stejnými strážnými věžemi, jako v německém koncentráku a také i s dozorcí....

Nutno připomenout, že toto všechno se dělo po II světové válce! Britská mandátní správa, aby si Britové zachovaly své dobré vztahy s Araby, přistoupila na arabské požadavky na omezení židovské imigrace a odmítla povolit Židům vstup do země. Britové jsou vůbec zvláštní národ.

Mnozí z takto zadržovaných Židů byli právě přeživší holokaustu, kteří uprchli z nacisty okupované Evropy aby pak byly znovu poslány do integračních táborů.

Jen těžko si můžeme vůbec představit, co se těmto dvěma dětem honilo hlavou a na co právě myslely ...

....Ale přežili a to bylo to hlavní a jejich životní příběh, tu přímo zapadá do historie vzniku státu Izrael..

V září 1947, tedy zhruba po roce se sestra a bratr mohli vrátit zpět do země zaslíbené.

Po čase Naomi byla povolána do armády a stala se důstojníkem.

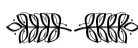
Po celou dobu se starala o svého mladšího bratra. Během své služby v armádě to dotáhla to až na hodnost plukovníka. V roce 1961 přešla k policii, kde vedla důstojnickou školu pro ženy, aby se ještě více žen zapojilo do policejní práce. Odešla ze služby v hodnosti generála. V den památky obětí holokaustu v roce 2008 byla Naomi slavnostně pozvána, aby zapálila svíčku na počest obětí a také na počest svého otce a matky.

V roce 2019 Naomi zemřela. Zanechala tu po sobě dceru, syna a čtyři vnučky

Joszka po tom co zažil, se snažil všemožně stranit veškerým věcem, které mu připomínaly jeho dětství. Nesnášel násilí a zbraně. Také si založil rodinu a byl výborným otcem. Dokázal vychovat své děti a potom i vnučata a pravnoučata.

Toto je jen jeden z mnoha příběhů, který zachycuje život dvou obyčejných lidí. Podobných příběhů tehdy bylo tisíce. Všichni ti lidé zažili strašlivé věci, které jim už nikdo z paměti nevymazal, přesto dokázali přežít, později se nad tím vším povznést a žít.

Chutzpe

A tož tak my si tady 34 let po sametu žijeme. **Bývalý komunista uděluje vyznamenání druhému bývalému komunistovi za odboj proti komunismu.**

To by nevymyslel ani ten nejlepší scénárista pro scénář filmu o Absurdistanu. **Kovaní kariéerní komunisté se klaní u pomníku obětem komunistických zločinů.** Ale protože absurdit v našem státě není stále dost, upekl moudrý politolog společnou kandidátku pro volby do EU. SPOLU na jedné kandidátce budou kandidovat tvrdý odpůrce Green Dealu s fanatikem pro Green Deal. Tvrdý odpůrce ěura s tvrdým prosazovatelem ěura. Tvrdý odpůrce zákazu aut se spalovacími motory, tvrdý zastánce elektroaut a pokud možno okamžitého zákazu aut se spalovacími motory. Jediné na čem se Saša Vondra shodne s Luďkem Niedermayerem je, který den v týdnu právě máme. A i o tom jsou schopni hodinu a půl tvrdě polemizovat. Ale idea společné kandidátky SPOLU je zachována, jak tvrdí politolog. Členskou základnu ODS opouštějí její členové v pětistupu, což její předseda buď neví nebo nechce vědět nebo je mu to jedno.

A mezitím už se český internet plní stovkami vtípků o našich politikách a agentovi PePíkovi. Je to opravdu nedůstojné a opět to staví náš národ do role Švejků. Ale co chcete dělat s takovou politickou reprezentací, která stojí momentálně u kormidla. Všechny důležité pozice (senát, sněmovna, hrad, soudy i ústavní soud) mají soudruzi pod palcem, tak si dělají co chtějí.

Zajímavosti. Víte, že....

Při sčítání lidu v roce 2021 žilo v Austrálii 7 776 osob narozených v České republice a 27 862 australských obyvatel českého původu.

SVATÍ ANDĚLÉ STRÁŽNÍ

Slovo anděl pochází z řeckého "angelos" a znamená "posel". Na otázku "Kdo jsou andělé?" je nám v Kompendiu KKC (60) řečeno, že jsou to čistě duchovní, netělesní tvorové, neviditelní a nesmrtelní a jsou to osobní bytosti vybavené rozumem a vůlí, ale k vůli některým konkrétním úkolům brali na sebe viditelnou, lidskou podobu.

V lidové tradici lidé věřili, že Bůh nám dal každému při křtu svatém anděla, aby nás střežil a vychovával. Podle pověry můžeme svého anděla

spatřit o Štědrém večeru, ale to musíme být pěkně zticha a stát jako svíčka, tiše planoucí na vánočním stromě. Zadívejme se do očí své maminky a svého tatínka. Jestliže nemáme po boku maminku, nebo tatínka, myslíme na ně celou svou duší a oni se nám v tu chvíli u vánočního stromku zjeví. Jejich oči budou zářit jako betlémská hvězda a v té záři spatříte svého strážného anděla. Zjevuje se, ale jen těm, kteří mají pokorné srdce a upřímnou touhu vidět jej. Andělé jsou s námi přítomni, přispívají nám, jsou s námi a pro nás.

Podle lidové víry je bílé pírkó jedním z nejběžnějších andělských znamení. Především pokud ho najdete na místě, kde by normálně být nemělo. Je to znamení, že ho upustil anděl, aby vám připomenul, že je tady, že vás chrání a opatruje. Pozor, platí to jen na bílé pírkó! Nejstarší svědectví úcty k andělům strážným se dochovalo z IX. století, avšak uctívání andělů je starší než úcta ke svatým. V liturgii byla úcta k nim nejprve spojována ...

Malé děti často uměly jednoduchou dětskou modlitbu ke strážnému andělu:

Andělíčku, můj strážníčku,
opatruj mi mou dušičku.
Opatruj ji ve dne v noci,
buď mi stále ku pomoci.
Duši, tělo opatruj, andělíčku,
strážce můj! Amen.

varianta:

Andělíčku můj strážníčku,
opatruj mi mou dušičku.
Opatruj ji ve dne v noci,
od zlých duchů a od nemoci.
Andělíčku strážce můj,
ve dne v noci při mně stůj. Amen

lidová modlitba z Kolovče:

Když jdu spát, nemá se nic zlého stát.
Pán Kristus mně křtil, svatej Jan při mně byl. . .

Stejně je hlína, když vás aparát zkouší fízlovat na každém kroku a vším možným a obkecává to tím, že "Kdo nedělá nic špatného, tak s tím nemusí mít problém"....a pak vedoucí silový složky používá šifrovaný telefon.

To je stejný, jako když to, že "zbraň nepotřebuješ", ti tvrdí někdo, kdo bez ochranky nevytáhne paty, potažmo to, že nemáš jezdit autem tvrdí ten, co má k dispozici erární auto i se šoférem.

Kdo jim ty kecy ještě žere?

Recept No. 635

Hovězí na česneku

Suroviny na 5 porcí

500 –600 g hovězího předního masa (nebo klišky)

3 lžíce oleje (nebo sádla)

2 hlavy česneku

1 –2 lžíce plnotučné hořčice

(zde v AU maďarská hořčice Univer)

1 lžička soli

2 větší cibule

tmavá jíška na zahuštění

Postup přípravy

Maso nakrájíme na kostky. Cibuli oloupeme a nakrájíme nadrobno. Stroužky česneku oloupeme.

Cibuli usmažíme lehce do růžova na malém množství oleje nebo sádla.

Přidáme nakrájené maso a za stálého míchání opékáme, dokud se šťáva z masa nevydusí a tuk se neodděluje od šťavy.

Přidáme plnotučnou hořčici, zarovnanou lžičku soli a celé stroužky oloupaného česneku, které se při dušení rozpadnou.

Zamícháme a zalijeme vodou tak, aby bylo maso z větší části ponořené. Hrncem uzavřeme a dusíme asi 40 minut (do změknutí). Tento čas je pouze orientační, záleží na kvalitě masa. (Recept je na tlakový hrncem čili papiňák, normálně je to mnohem déle.)

Podle toho, kolik potřebujeme šťavy, přilijeme vroucí vodu a zahustíme tmavou jíškou, kterou necháme alespoň 20 minut pozvolna provařit.

Řidiče Fordu Focus naměřili ve městě 703 km/h, policie na zaplacení pokuty trvá

Petr Prokopec

Chybu může udělat každý, nakonec i z místní praxe dobře víme, že rychlostní radary nejsou neomylné. Italští strážci zákona ji však odmítají uznat, jakkoliv je nad slunce jasné, že k ní došlo - Ford Focus 703 km/h prostě nejede.

Nejspíše každému z nás již alespoň jednou přišel nepřijemný pozdrav od úřadu či policie oznamující, že s vámi provozovaným autem došlo tam či onde ke zdokumentovanému překročení povoleného rychlostního limitu. A máte tady uhradit stanovenou pokutu. Máte samozřejmě právo proti danému rozhodnutí bojovat, nicméně pokud se jedná o malou částku, je snazší sklápnout podpatky a státní rozpočet obohatit o dalších pár stokorun. Pokud nicméně čelíte zjevné nespravedlnosti, pak by váš odpor měl být stejně razantní jako touha úřadů či strážců zákona po obsahu vaší peněženky.

Přesně k takovému případu došlo v Itálii, kdy byla řidička Fordu Focus změřena radarem. Ten se nacházel ve městě v zóně s maximální povolenou rychlostí 70 km/h, jenž nicméně byla řidičkou mnohonásobně překročena. Tedy alespoň dle policie, která na základě záznamu z rychlostní kamery tvrdí, že vůz jel rychlostí 703 km/h. Díky tomu by přitom modrý ovál pokořil veškeré existující rekordy, neboť Focusu by nestačilo ani Bugatti Chiron, jenž jako první produkční vůz historie zvládlo takřka 500 km/h.

Nikomu ale dosud takové číslo nepřišlo podezřelé, policie tedy po řidičce vymáhá pokutu 850 Eur (cca 22 700 Kč) a zároveň hrozí ztrátou deseti bodů. To by možná byl přiměřený trest za více jak desetinásobné překročení limitu, pokud by k němu ale reálně mohlo dojít. Což nemohlo. Policie přesto na zaplacení pokuty a přijetí dalšího trestu trvá.

Pikantní je, že Giovanni Strologo, mluvčí místního výboru pro dodržování pravidel silničního provozu, řidičce radí, aby pokutu zaplatila. A následně se domáhala kompenzace, neboť je jasné, že Focus inkriminovaného tempa nedosáhl. Došlo tedy na chybu úředního aparátu, který se navíc stále nechytí za nos. Pokud by tedy nakonec měl někdo platit jako mourovatý, pak je to stát a nikoliv majitelka Fordu. A nakonec se to možná i stane k tíži všech ostatních daňových poplatníků. Protože když je 703 km/h černé na bílém na záznamu z radaru, tak to přece musí být pravda...

Češi vyvinuli přelomový systém pro opravy asfaltu.

Petr Slováček

11. 7. 2023 • a silnice míří přelomová technologie oprav asfaltu pomocí mikrovln. Proti konvenčnímu postupu má být o hodně rychlejší, levnější a jednodušší. A stojí za ní Češi.

dyž umí mikrovlnka ohřát jídlo na talíři, proč by to nešlo s asfaltem? Takhle jednoduchá myšlenka je samozřejmě v praxi mnohem složitější. Recept našel Čech Jiří Rušikvas, který před dvanácti lety založil společnost Futtec na bezspárovou opravu silnic. V Česku už s její pomocí opravili 1000 děr a mezi nimi taky 55 z nich na Barrandovském mostě.

Společně s Ústavem chemických procesů Akademie věd ČR a VUT v Brně našel Jiří Rušikvas cestu k hloubkovému ohřevu opravovaného místa bez degradace směsi.

Při konvenčním způsobu se ohřevu se nejen neprohřeje do hloubky a nová vrstva se dokonale nespojí se starou, ale ještě se lokálně zbytečně přepaluje.

Funguje to vlastně jednoduše – výtlupek se označí, vyčistí od uvolněných kamenů a nahřeje mikrovlnnou pecí na 120-160 °C. Při patnácti stupních Celsia to trvá tři čtvrtě hodinky. Technologie se dá dokonce použít až do minus deseti. Následně pracovník nasype ohřátou napytlovanou směs asfaltu a vibračním

pěchem zhutní a zarovná. Během pár chvil je možno pustit na místo dopravu.

Proti standardním opravám je mikrovlnná technologie rychlejší a lacinější. „Od našeho založení vedla dlouhá cesta, kterou letos završilo vydání nových technických podmínek Ministerstva dopravy, jež stanovují technologii mikrovlnného ohřevu jako oficiálně uznávaný postup údržby pozemních komunikací,“ říká zakladatel Jiří Rušikvas s tím, že kromě výroby mikrovlnných pecí už pracují na automatizaci a digitalizaci postupu.

Čím dřív se totiž díra vyspráví, tím jsou náklady na řešení nižší. Ruku v ruce by s tím proto měl jít systém monitoringu vozovek a efektivního plánování oprav, na kterém Futtec rovněž pracuje. Zájem o české řešení a stroje na mikrovlnnou opravu vozovek už projevili i v zahraničí. Do konce roku má existovat až dvanáct strojů. Každý vyjde na půldruhého milionu a opraví až 300 výtlučků měsíčně. Jednou by měla fungovat půjčovna, kde si je budou moci půjčovat třeba majitelé parkovišť nebo obecní úřady. Až takhle je prý práce s nimi snadná.

V ydavatel> Možná by to někdo mohl začít dovážet do Austrálie

HISTORIE: Vercingetorix, král Keltů v Galii

Martin Mařák Nevpes

Jednotlivé podtřídy bibloidů se zase zuřivě mlátí po hlavách. Ruští ježíšisté v epickém boji s ďáblem všemocným hubí ježíšisty na Ukrajině, naposledy ho v sobotu ráno lokalizovali v poštovním depu u Charkivu a bombardováním vyrušili i čtrnáct ďáblem posedlých zaměstnanců pošty. Mojžíšovci s mohamedány se tlučou v pásmu Gaza a okolí, mohamedáni bez slitování sejmuli a zajali hromadu civilistů, no a mojžíšovci, kteří velmi chytře nechali západní hranice země bez dozoru, jsou celkem oprávněně vzteky celí bez sebe a bombardují všechno, co se hýbe i nehýbe. V zápalu té pilné destruktivní činnosti začali kosit i ježíšisty schované v nejstarším pravoslavném kostele v Gaze, jenž se po výbuchu na nebohého ježíšisty sesypal a pokrýl je neprodyšnou vrstvou kvádrů rozdrcených stěn a stropů, mojžíšovci tak obrazně řečeno dostali dvě mouchy jednou ranou. No dobrá, je to všechno záležitost bibloidů, jako pohan jsem zatím ještě našťestí mimo hru, ale stejně je to únavné, jak všichni tři rukou nerozdílnou úporně škodí lidské civilizaci. Si říkám, jestli ten jejich společný Bůh biblický neměl toho otce Abraháma, z jehož dvou synů všichni bibloidi a ty jejich náboženské systémy pocházejí, raději vykastrovat a udělat z něho operního pěvce, nebo ho nasoukat do obřího prezervativu a tak.

Lidé jsou prostě nepoučitelní a pořád se mezi sebou musí sekat a mlátit jak zběsilí. Raději se vrátím do historie k mým pohanským předkům, i když i tam to vlastně bylo skoro to samé, jen všechno ono lidské utrpení se stalo již dávno, tak trochu se na to již zapomnělo a hlavně není vidět ve všech masmédiích on-line. V září roku padesát čtyři před velkou katastrofou (začátek kalendáře a letopočtu ježíšistů), došlo v Galia Celtica ke tragické události. Armáda římského císaře Césara po dlouhém obléhání opidia Alesie porazila konfederaci galských kmenů, přesněji řečeno, vzdal se keltský král Vercingetorix, no a tím začal pád keltské Galie.

Vercingetorix stojící v čele jednoho z galských kmenů byl dlouho spojencem římského Imperia a Julia Césara, nicméně se proti němu postavil a podařilo se mu sjednotit Galii k boji za svobodu proti Římanům. Nejdříve se pokoušel porazit Bóje v Galii (keltský kmen sahající až do střední a východní Evropy), kteří byli spojenci Říma, což se mu díky obratné diplomacii Césara nepodařilo. Oba dva vojevůdci pak měli sérii válečných úspěchů i neúspěchů, až došlo k porážce Římanů v bitvě u Gergovie. Římské legie ustoupily a jelikož si Vercingetorix myslel, že se stahují zpět do Říma, pokusil se je rozdrtit úplně a zaútočil na ně, což

mu nevyšlo. Keltové se pak stáhli a opevnili v opidiu Alesie, které římské legie obklíčily a začalo dlouhé obléhání. Vercingetorix se několikrát zkusil prorazit obležení, pomáhali mu i další galské kmeny z druhé strany, ale Římanům se pokaždé podařilo udržet obléhání a zůstat na místě. Nakonec se Vercingetorix Cesarovi vzdal a byl odvezen do zajetí, o pár let později byl v Římě popraven.

Dobytím keltské Galie, dalo by se říci, se zvolna začal hroutit můj pohanský svět. Ježíšismus, jenž se objevil o několik desítek let později, se během dalších staletí stal státním náboženstvím Římského impéria a zároveň jedním z faktorů konce tohoto obrovského evropsko-africko-asijského nadstátního a mnoho národnostního celku, jenž byl nedostižným vzorem pozdější Svaté říše římské. Imperia pohanského, jehož základem byly klasické konzervativní atributy jako například skutečnost, že císař byl ztělesněním Boha na zemi a nejvyšším představitelem kultu.

Vercingetorix jako sjednotitel Galie je již mnoho věků mytickou postavou francouzské historie. Je dáván coby představitel lidu a staré Galie do protikladu ke královské linii Franků a šlechtě stejného germánského původu. Velkou sedmimetrovou sochu na místě bývalé Alesie mu nechal postavit i Napoleon III. Na podstavci se skví nápis: „Sjednocená Galie tvořící jeden národ oživený stejným duchem se může postavit celému vesmíru.“ Jeho odkazu jsem věnoval trochu patetický (ono to k tomu patří) a keltsky patriotický song „Vercingetorix – Battle of Alesia“:

BUZERACE: Děti jako výmluva

Ondřej Neff NevPes

Představte si, co by nastalo, kdyby vláda nebo nadnárodní organizace anebo cokoli co má jakýkoli podíl na výkonné moci předstoupilo na veřejnost s nápadem: Vážení občané! Zavedeme skupinu zákonů a navazujících předpisů, které vás budou kontrolovat, omezovat, ovlivňovat vaši slovní i písemnou komunikaci, pohyb, zájmy a v důsledku i myšlení. Nejspíš by nastal povyk. Takhle ale si vlády a jim podobní nepočínají. Jdou na to od lesa. Jejich primární úkol je přece chránit.

Už to funguje, uvedu ochranu před terorismem.

Jen v USA je 15 tisíc letišť, na světě jich jsou statisíce, na každém je personál, který vás kontroluje, šacuje, rentgenuje, zouvá (v Ruzyni mě donutili si stáhnout kalhoty, aby se přesvědčili, že mám jizvu po endoprotéze kyčle) aby nás ochránil před terorismem.

Teď si tihle filutové vymysleli další hrozbu, dětskou pornografii.

Napadne vás, tak ty pornografy pochytejte. Ne. Vymyslí se takzvaný právní rámec. To je soubor předpisů právní váhy, který umožní šmejdovi na Ruzyni přimět bezmála osmdesátiletého bezúhonného pána, aby se dobral vstupu do letadla vystrčením nahé zadnice. Chystá se soubor právních rámců, který postihne veškerou naši komunikaci. Euroskeptici, nestříhejte ušima, oni to chystají i Britové po brexitu, pečou Online Safety Bill s cílem „ochránit děti“ a z Velké Británie udělat „nejbezpečnější on-line zemi vůbec“. Evropská unie v tomto opravdu nezaspala. Ochrana čehokoli před čímkoli je přece její hlavní důvod existence od doby, kdy zabalila tzv. Lisabonskou strategii zacílenou na to, stát se nejdynamičtější ekonomikou světa. Chystá se SCAM, neboli Child Sexual Abuse Material, který v budoucnu zakáže šifrovanou komunikaci na internetu. Ještě než je to spuštěno naplno, Evropská komise spustila propagační masírku v duchu „ochraňte děti před prasáky“. Kdo z nás by nechtěl chránit děti před prasáky? Takových by nás bylo tak málo, jako těch, kteří by volali po tom, aby se vpouštěli teroristé do letadla. A jsme u toho.

Na bezpečnostní rámy jsme si zvykli, v některých zemích je mají i ve vchodu obchodu, když si jdete koupit mrkev. Musíme si zvykat, že se na nás vrhají bojůvky vycvičených specialistů, kteří nás zouvají z fuseklí a sahají do poklopce, jestli v něm neskrýváme

Navzdory svým tvrzením o opaku, formální souhrn cílů a hodnot WEF by lidskou svobodu, společenskou mobilitu a možnost dosažení bohatství záměrně oslabil. A tyto věci by přitom v jiné době byly právem považovány za skutečný, liberální pokrok.

Přestože WEF a jeho přidružené organizace tvrdí, že „zachraňují planetu“, tak jejich snahy se zdají být především hanebným plánem na to, jak planetu ovládnout. „Čistá“ energie je koneckonců především kontrolovatelná energie; a čím více bude energetika řízena centrálními vládami, tím více se kdysi volné trhy změní na centrálně kontrolované. Když bude každý potenciální podnikatel – ještě předtím než začne vyrábět něco nového – muset nejprve získat povolení k odběru elektřiny, tak bude bez požehnání ústředních orgánů bez šance. Pokud je veškerá výroba považována za „hrozbu pro planetu“, tak žádný nezávislý podnikavec nemůže inovovat a budovat bohatství, bez toho že by nejprve získal souhlas vlády. Pokud bude spotřebitelům zakázáno kupovat předem neschválené zboží, tak se volné trhy promění v kontrolované trhy.

Dovedeme-li tento trend k svému logickému, až komunistickému závěru, tak soukromé vlastnictví bude stále více v rozporu s cíli státu. Již dnes vidíme zlověstné podvracení soukromého vlastnictví pomocí takzvaných norem ESG (Environmental, Social, Governance) používaných k despotické manipulaci s průmyslem a volnými trhy. Trhy jsou lépe ovladatelné, když dobře funguje kontrola nad informacemi, a proto můžeme očekávat, že čím bude mít větší ekonomický dopad nejistota zaviněná manipulacemi s trhem, tím budou víc utazeny šrouby cenzury. Jeden známý americký ekonom například nedávno zjistil, že jeho výzkum publikovaný na sociálních sítích byl na Facebooku „ověřen“ a „opraven“ podporovateli současné americké vlády, kterým se jeho závěry „nehodili do krámu“. Ekonom ve svém příspěvku totiž správně argumentoval, že americká ekonomika vstoupila do recese. Tam, kde je ohrožen volný trh, je nevyhnutelně ohrožena i svoboda slova. Jednotlivé výdobytky liberalismu nelze snadno oddělit od politiky, aniž by to liberalismus nevyhnutelně zničilo.

Dnes se řeší „klimatická změna“, COVID-19 a „udržitelné dodávky potravin“, ale zdá se, že žádný z těchto problémů není ničím jiným než kampaní na oklamání mas. Vždy to vypadá pouze jako jednorázová výmluva mající přesvědčit obyvatele Západu k předání moci a kontroly nad sebou malé kabale „elit“. Stále více se zdá, že jediným politickým cílem, na kterém opravdu záleží je přesvědčit lidstvo o tom, že volný trh nevyhnutelně povede k nějaké apokalypse. Může to být ten nejděbelnější trik, jaký kdy ti, kdo mají moc, používají proti těm, kteří vůbec žádnou moc nemají. Strach je dnes odborně používán jako mučící nástroj k přesvědčení obyvatel Západu, aby se dobrovolně vzdali vlastní svobody. Nevinná mantra šeptaná do jejich uší je jednoduchá: Věřte nám, lidé, my vás zachráníme. Důsledek však bude mnohem zlověstnější: Pro vaše vlastní dobro musíte být donuceni užívat si své řetězy.

Všimněte si, že pokud chce WEF uspět ve své snaze kontrolovat veškerou lidskou činnost, tak musí nejprve zničit suverenitu národních států. Proč? Protože, jak bylo uvedeno výše, liberální země, které vyznávají svobodu slova, svobodu myšlení a podnikání na volném trhu, podporují inovace a generují velké bohatství. Jakákoliv země, která nebude zatížena tržními omezeními WEF, bude s největší pravděpodobností nadále prosperovat, zatímco ty, které se zapojí do „velkého resetu“, budou s největší pravděpodobností chřádnout. To je důvod, proč západní politici tak tvrdě spolupracovali, aby prosadili své návrhy obsažené v agendě „Build Back Better“ bez ohledu na názor voličů.

Bohaté svobodné země jsou hrozbou pro Nový světový řád WEF. Pokud je k ovládnutí „narativů“ nutné přijmout cenzuru, tak je to OK. Pokud musí být občanům pod rouškou „zdravotní nouze“ odepřena svoboda pohybu, tak je to OK. Pokud musí být za účelem zastrašení demonstrantů obstaveny jejich soukromé bankovní účty, tak takové hrozby jsou

přijatelnou cenou pro zajištění poddajnosti. Plány WEF na řízenou ekonomiku tak záměrně ničí výdobytky mnoha staletí liberálního pokroku. Političtí vůdci dnes táhnou Západ do minulosti.

Nejdříve zmizí individuální svobody. Pak se vypaří inovace – největší ekonomický motor ze všech. A nakonec se bohatství vrátí výhradně do rukou malé menšiny „vládnoucí třídy“. Toto je budoucnost, kterou Světové ekonomické fórum vyzývá jako „pokrok“. Ne, to není pokrok, to je recept na zbídačení a zotročení lidstva.

J. B. Shurk píše o politice a společnosti.

Překlad původního textu: The „Great Reset“: A Blueprint for Destroying Freedom, Innovation, and Prosperity

Neuvěřitelné podezření: Věděli novináři o útoku Hamásu předem?

Nevládní organizace Honest Reporting ve čtvrtek upozornila na snímky agentur AP a Reuters, jejichž externí spolupracovníci fotili během rádní Hamásu 7. října. Jak je možné, že se na místo dostali tak rychle, ptá se Honest Reporting.

Teroristé z Hamásu unesli Adinu Mošeovou (72) z Izraele na motorce, fotografové dokázali zločin podrobně a rozsáhle zachytit. Dostali o útoku předem konkrétní informace? To je jen jedna z řady závažných otázek, kterou si pokládá nevládní izraelská organizace Honest Reporting ve své zprávě, na kterou upozornil mimo jiné deník Bild.

Pod fotografiemi agentury AP jsou jako autoři uváděni Hassan Asláj, Júsuf Masúd, Alí Mahmúd a Chátim Alí. Agentura Reuters použila snímky fotografií Muhammad Fajk abú Mustafa, Jásir Kúdi. Tito lidé externě spolupracují například i s televizní stanicí CNN či renomovanými The New York Times.

Organizace Honest Reporting se ptá, zda je možné předpokládat, že zmínění fotografové dostali informace o útoku předem, nebo zda byli součástí plánů Hamásu od samého počátku.

Fotografové, nebo infiltrátoři?

Hassan Asláj překročil 7. října ráno hranice Gazy, nafotil hořící tank a zachytil na svých fotografiích i útočníky v kibucu Kfar Aza.

Organizace Honest Report zveřejnila snímky jeho účtu na sociální síti X, které nyní již Asláj smazal. Fotograf na nich stojí před izraelským tankem, nemá helmu ani vestu s označením „Press“. Agentura Human reports naznačuje, že se fotograf choval spíš jako jeden z infiltrátorů, kteří osudnou sobotu na území Izraele pronikli.

Fotograf abú Mustafa zveřejnil fotky davu, jak lynčuje izraelského vojáka vytaženého z tanku na izraelských hranicích. Fotografové, jejichž fotky zveřejnila agentura Reuters, vyfotili z toho místa snímky izraelského hořícího tanku.

Na sociálních sítích se navíc objevily fotografie, na kterých Asláj pózuje s jedním z vůdců Hamásu Jahjáem Sinwárem. Asláj externě spolupracoval s televizní stanicí CNN. „Jsme si vědomi článku a fotografií týkajících se Hassana Asláj, fotografa na volné noze, který spolupracoval s řadou mezinárodních médií, včetně izraelských. Přestože jsme v tuto chvíli nenašli důvod pochybovat o novinářské správnosti jeho práce, kterou pro nás odvedl, rozhodli jsme se s ním pozastavit veškeré styky,“ uvedla CNN.

USA znovu zachraňují Evropu

Ondřej Aston Neff

Hlavní média v čele veřejnoprávními vysílanými, přes zbytky denního tisku po zpravodajské servery poctivě reprodukují presskity gangu Hamás o bombardování nemocnic a hekatombách dětí a ulicemi hlavních měst proudí statisícové davy volající po *ausradieren* členského státu OSN Izraele. Bezprostředně po vražděném útoku spojeném s

pečením dětí v troubě a skákáním po mrtvolách připlula do horké oblasti americká letadlová loď Gerald Ford s doprovodem, připojí se k ní další letadlová loď Dwight Eisenhower. Co tam dělají a co budou dělat?

Odpověď prostá: pokud možno nic. V tom to je. Jak to před 120 lety řekl americký prezident Theodor Roosevelt – mluv tiše a nos velký klacek. Americký plovoucí klacek zatím zabránil rozhoření konfliktu a odstrašil zejména Írán, nejnebezpečnější zemi v oblasti.

Co by se stalo, kdyby ty lodě nepřípluly? Izrael by byl napaden ze všech stran, musel by se bránit plnou silou se všemi důsledky. Pro Evropu by to znamenalo obrovskou radikalizaci páté kolony, která operuje na její půdě, a novou vlnu uprchlíků, která by se přivalila za příspěvi dobrovolných i institucionálních pachatelů dobra, další vývoj nechám na představivosti laskavého čtenáře. Nedošlo k tomu, protože nemohoucí staříčký premiér Biden poslal do oblasti drtivou vojenskou sílu. Jinými slovy, tuto hrozbu od Evropy odvrátil.

Evropa je pod útokem lidí, kteří ji chtějí zničit, a nezmůže se na víc než na vyděšené kvokání, říká vojenský expert Milan Mikulecký ve svém podcastu Hlas na poušti. V jistém smyslu má pravdu. Ano, Evropa kvoká, přesněji řečeno teroristům napomáhá, takzvaná „pomoc Palestíně“ byla ztrojnásobena. Co ale jiného má „Evropa“ dělat?

Jenže v Evropě jsou státy, které by mohly dělat.

Proč se valí Atlantikem Dwight Eisenhower?

Francouzská letadlová loď Charles de Gaulle je momentálně v suchém doku v Toulonu na údržbě...

Nicméně Francie disponuje fregatami čtyř tříd a atomovými ponorkami. Itálie má dvě letadlové lodě Cavour a Giuseppe Garibaldi. Španělsko má letadlovou loď Juan Carlos I. A spoustu dalších plavidel. Kde jsou válečná loďstva těchto států?

Jsou to řečnické otázky bez nároku na odpověď. Nemá smysl vinit „Evropu“ a klást na ni požadavky stran síly. Není to stát, je to společenství států v čele s byrokracií, která si na stát hraje. Má svůj hlavní cíl, posílit svůj vliv a dohled na všechno a nad vším co se na kontinentě děje, bez kontroly a odpovědnosti. To je také důvod, proč tolik tlačí na zrušení práva veta. Její vedoucí státy, kdysi si nárokovaly na titul velmoc, zdegenerovaly a nemají sílu a akceschopnost. I to je důvod, proč je „Evropa“ taková, jaká je: ono to těm Macronům a Scholzům takto vyhovuje.

Americké letadlové lodě zatím udržují pokličku nad vroucím hrncem, v němž se vaří Blízký východ. Podotýkám i na adresu mudrců, kteří vřeští na téma „amerického diktátu“.

Cesta Fialy

Miroslav Zýka z Rakovníka

Konečně jsem měl čas podívat se, co se děje v naší politice. Premiér jel do Afriky, a hned se zvedla vlna kritiky, že si tam dělá výlet, na co to je apod. Ovšem já se vždy zamyslím, a hledám hlubší souvislosti. Takže: 1. Pan premiér byl před odletem nakupovat v Německu, a zjistil, že tam stojí nákup méně než u nás. No to je překvapení, to jsme nikdo nevěděli. Díky za objevení Ameriky pane premiére. A opravdu o hodně méně tam stojí Nutella.

2. Před časem říkal pan ministr životního prostředí, že se Česko otepluje dvakrát rychleji než okolní svět.

3. Nigérie je velkým producentem kakaa.

A co z toho všeho tedy vyplývá, no? Pan premiér jel do té Afriky proto, protože se u nás za chvíli oteplí tak, že budeme mít stejnou teplotu jako v Nigérii. A budeme si tady moc pěstovat vlastní kakao. No a do čeho se také dává? No do Nutelly. Takže nám díky vlastnímu kakau zlevní! A to je ten skutečný důvod africké cesty pana premiéra! Průšvih ovšem je, že ho do té Nigérie, kde chtěl okouknout, jak se to kakao pěstuje, nepustili.

Další mé tajné zjištění je, že se chystá změna naší státní vlajky. Červená barva nahoru! Už to testovala na demošce Mirka Němcová! Té to myslí, panečku.

VYUŽIJTE VÝHODY DOMLUVIT SE VLASTNÍM JAZYKEM

DIRECTORY pro předplatitele, min.6linek, \$60 ročně
Jídlo a Restaurace

Jenom pro informaci, kde se vaří česká a slovenská jídla, škoda, že u nás neinzerují.

Sydney

Tommy's beer cafe v Glebe Points Rd., Glebe
Bohemian Restaurant v Narallen (Stř.- Ned)
Pan Malina má Grill v Birkenhead hotelu

Melbourne

Sokol, 497 Queensberry St, (1x měsíčně)

Brisbane

Ceskoslovensky klub (jen v pátek, občas i v neděli)

Školy

Czech and Slovak School of Sydney

Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo
P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031

http://www.czechandslovaksschoolsydney.org.au

Principál: **Kateřina Larbaestier**, : 0417 683 400

Česká škola v Perthu

Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,
(08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní

v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham

Principál: **Vlasta Šustková**, Tel: 03 9551 0279 ;
0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová

V Sokole vedení: **Zuzana Vasitch** Tel. 03 90172216

Slovenská dětská beseda/Slovak Little
School of Melbourne, 2-12 Derby Street,

Kew Vic 3101 - info

slovaklittleschool@gmail.com

Marta Kapustová/0437699690 or Nora

Kovarcikova/ 03 98504517.

ČESKÉ A SLOVENSKÉ ORGANIZACE.

Beseda- Czechoslovak - Australian
Association in Canberra and Region,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan
NSW 2620

vydává dvoměsíčník věstník **Beseda.**

Ceskoslovenský klub v Queenslandu,
25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489

✉ ccq@csklubqld.org.au

President Mr.Frank Carroll; Jednatel Mrs. Stana

Bilková

Naše stránka: **csklubqld.org.au**

Měsíčník "**Krajanský List**" Redakce Staňa Bilková

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church Street, Fortitude Valley QLD

P.O.Box 142, ph.07 3399 4613

Fax.07 3290 4379 vydává "Na Slovičko.

Československý klub v SA,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel

tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život.**

Czechoslovakian Country Club,

320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,

tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,

144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008

ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

casopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com

16 Grattan Crescent, French Forest, 2086

tel.: 02 85931173

Sokol Melbourne,

497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051

tel.: není, email: sokol@aapp.net.au

pres.: pres.: Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

vydává měsíčník Kvart = Michal Krejčí

michalsokolnik@gmail.com

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,

P.O.Box 27 332., Wellington

tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz,

měsíčník **Střípky Čriepty**

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159

Lockes Way, Belgrave South 3160,

Czech Pensioners Association Inc.

ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Zdruzenie austrálskych Slovákov v Sydney.

30 Vaugham, P.O.Box 142,

Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153

vydává dvouměsíčník „ **Slovenský štít**“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný

súbor + Slovenský klub v Južnej Austrálii

5 Walter Street, Thebarton, 5031

ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020

ph.:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)

Zdruzenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii

PO Box 263 Kew Vic 3101.

vydává štvrťročne Slovenské zvesti.

Zdruzenie Slovenskov v Queenslande

463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505

tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au

Slovenské zdruzenie v Západnej Austrálii

17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA

tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858

e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konzulární ombudsman

Ministerstvo zahraničních věcí ČR

Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha 1, ČR

tel:+420 22418-2554, fax: +420 224182085

e-mail: konzularni.ombudsman@mzv.cz,

www.mzv.cz/cestujeme

Generální Konzulát České republiky v Sydney,

p.JUDr. Zuzana Slovákova, Ph.D., gen. konsulka,

169 Military Road, Dover Heights ,

P.O.BOX 132, Vaucluse 2030

t.: **02 9581 0111** email: sydney@embassy.mzv.cz

telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové

případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu

0411 895 954

Úterý 9:00-11:30, 13:30-15:30; Středa 9:00-11:30

Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Poplatky: https://www.mzv.cz/sydney/cz/konzularni_inf

ormace/konzularni_poplatky/index.html

Honorární konzulát ČR v Adelaide

1a Campbell Rd, Parkside, SA 5063,

Tel.: 0417 892 624, hon.konsul: Vera Marie Holt

Honorární konzulát ČR v Brisbane

2/52 Lysaght St., Coolum, QLD 4573 Coolum,

Tel.: 0418 775 963 h.k.: Francis Edward Carroll

Honorární konzulát ČR v Hobart

46 Horizon Drive, Sorell TAS 7172, Hobart,

Tel.: 0362 693 859 hon.konsul: Milena Mills

Honorární konzulát Melbourne

511 Queensberry St., North Melbourne,

Telefon 0418 388 689 hon.konsul Lenka ALLEN

České velvyslanectví v Canbere

8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Pohotovostní číslo. **0418 262 289**

Generální konzulát Slovenské Rep.

generální konzul SR, pán Martin Kabáč

Suite 15.02, Level 15, 179 Elizabeth Street

Sydney NSW 2000

Mimo úředních hodin v **naléhavých případech**

funguje **stála služba ???**

Email: cg.sydney@mzv.sk

http://www.mzv.sk/gksydney

Honor.konzulát Slovenskej republiky v Melbourne

honorárna konzulka p. Eugénia Mocnay

4 Nathan Street, Ferntree Gully, V 3156,

mobil: 0421 088 796;

Honor. konzulát Slovenskej republiky Perthu

Honorární konzul: Pavol Faix

Level 2, 11 Mounts Bay Road, Perth 6000, WA

Poštová adresa: PO Box 265, Maylands WA 6931

Mobil: 0411 552 517 Tel.: 1300 426 311

Česká obchodní komora v J. Austrálii.

Czech Chamber of Commerce Australia Inc.

Komora v současné době nevykonává žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce

Michal Kozar, President adresa: PO Box 179

Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia

Tel.: (+61) 0421 812 547

MAZUR - CARGO SERVICES P/L

www.mazurcargo.com.au

vaše zavazadla lodí do Evropy .

Cena: AU\$ 5.80 za kilo, od 10 do 31kg

MELBOURNE: Sunshine: (03) 9363 5132 Rowville:

(03)97023142 , Geelong: (03) 5277 0458

SYDNEY: (02) 9773 3969

ADELAIDE : (08) 8370 4759 (08) 8258 13331

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:

Apostille Australia Certificate Service

Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street

Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881

Cena se pohybuje kolem 200\$

New South Wales Passport Office

Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000

Cena se pohybuje kolem 60\$

**Neposílejte peníze v hotovosti
na Noviny poštou!**

**Uložte \$95 přímo do banky ANZ,
na náš účet, ale dejte nám vědět!
Noviny :**

BSB 012 030 Acc: 536002848
a aby se poznalo, kdo peníze ukládá,
dejte tam vaše členské (na obálce
před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Karel Novotný - \$5.00

**Aktivistka Greta podporuje
Palestinu. Hamás vede
klimaticky udržitelnou
vátku a používá
obnovitelné rakety, tvrdí**

Dominik Landsman

26. října 2023 · 18:30

Klimatická aktivistka Greta

Thunbergová se otevřeně postavila na

stranu Palestiny, čímž proti sobě

poštvala Izrael i spoustu svých

obdivovatelů. Ona se obhajuje tím, že

neřeší samotnou podstatu války, ale její

dopad na životní prostředí.

„Já se nezajímám o války ani o utrpení

civilistů. To je mi jedno. Lidí je jak

sraček. Já se zajímám o klima. To je

nejdůležitější. Životní prostředí je můj

motor. Jeho ochrana moje poslání,“ tvrdí

Greta v rozhovoru, který poskytla

médiím krátce poté, co podpořila

Palestinu a Izrael ji vyškrtl z učebnic.

„Když se podívám na tu válku mezi

Izraelem a Palestinou, respektive

Hamásem, tak já tam vidím jasného

vítěze. Morálního vítěze. Někoho, z

koho by si měli vzít všichni příklad. Je

to samozřejmě Hamás,“ překvapivě

upřímně tvrdila Greta.

„Co jsem si zjistila, tak Hamás používá

při útocích obnovitelné zdroje. Nejen že

posílá zcela postradatelné a obnovitelné

mučedníky na smrt, ale rovněž používá

obnovitelnou municí do svých střel,“

vysvětlovala Greta.

„Oproti tomu Izrael využívá vysoce

sofistikované zbraňové systémy, při

jejichž výrobě zahynula celá řada

živočichů. Odpalování raket produkuje

vysoké množství škodlivin, které se

dostávají do ovzduší. K tomu mají

tanky. Pane bože, ty tanky. To je

příšerné, kolik spotřebují paliva,“

rozbířela se Greta, která musela

rozhovor na pár minut přerušit, protože u

ní propukl nával klimatické úzkosti.

„Viděli jste fotky všech těch tanků?

Umíte si představit, kolik zplodin ty

tanky vyprodukují? Jímá mě z toho

hrůza,“ pokračovala Greta v rozhovoru,

když se jí podařilo uklidnit.

„Hamás nic takového nemá. Oni chodí

pěšky v tunelech. To je sympatické. To

je moderní pojetí klimaticky udržitelné

války. Tak by to mělo být.

Samozřejmě že i Hamás používá rakety,

ale to jsou levné obnovitelné rakety.

Jsou z recyklovaného materiálu. Hamásu

záleží na životním prostředí.

Izrael proti raketám používá energeticky

nesmírně náročný iron dome. Energie,

která byla vynaložena na provoz iron

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každou nedělu o 10,30 hod. a české mše svatě budou **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené.**

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala přístupná pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevřen: Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovakian Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeescsc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703** **Otevřeno:** jen o víkend, většinou v neděli od 12-16 hod. Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů. **Restaurace otevřena**

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153 Potřebné informácie nájde na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.cslubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace: Mobil: 0497 344 377 polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů. **Asociace Čechů v Austrálii** 28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com **Združení Slovákov v Queenslandě,** Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii (Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.) c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051 Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180 **Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod Vaří opět manželé Rejdovic cena \$25.- jako dříve. jako dříve. Rezervace zapotřebí., Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)**

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au. otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016 President: Jitka Smith 0406 026 840 Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969 Email: CzechSlovakWA@hotmail.com Web: www.CzechSlovakWA.org KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109 www.4eb.org.au/~czech Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064. **Canbera rádio . 91.1 FM** **Vysílací hodiny:** každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 20. listopadu Léta Páně 2023

OSN - mistr výsměchu

Benjamin Kuras

Nápad české ministryně obrany vystoupit z OSN je sice politicky nepraktický, ale emočně pochopitelný a mravně oprávněný. A vlastně jeden z mála jejích dobrých nápadů. (Vzpomene si někdo na nějaký druhý?) Paní ministryně se jím postavila bok po boku Donaldu Trumpovi, jenž plánoval, ale už nestihl, zastavit disproporčně štědré americké financování této nemravné organizace ze stejně mravných důvodů, jako paní ministryně, ač asi nepatří mezi její oblíbence. Někdy se holt ve výjimečných situacích překvapivě na téže straně nacházejí osobnosti poměrně nekompatibilní, stejně tak jako se jiné osobnosti poměrně kompatibilní někdy ocitají na stranách opačných. Klasickým příkladem té druhé varianty byli třeba Hitler a Stalin. Nebo dnes třeba Hamás a LGBTQ+. Nebo si to LGBTQ+ aspoň myslí na svých plakátech „Queers for Palestine“.

Maximalistické mravně korektní návrhy a požadavky bývají v politice často neproveditelné. To však neznamená, že by se neměly vyslovovat, nebo by měly být vysmívány, když už vysloveny jsou. Zvlášť když se vedle nich vehementně propagují všelijaké nápady mravně nekorektní, ale politicky korektní. Vyslovovat by se měly už jen proto, aby se v tom moři politické korektnosti občas ještě objevil ostrůvek mravní korektnosti, z něhož by ještě někdy mohla vyklíčit civilizace pohřbívána barbarismem nebo zatměná ignorancí. Takové nějaké to galileovské „a přece se točí“.

Jak ta Organizace spojených národů svými národy pohrdá, dala najevo jen několik týdnů po nemravné rezoluci nemravně podpořené politickou korektností i těch stále ještě civilizaci předstírajících členů, předáním předsednictví svého „Fóra pro lidská práva“ – a kdo to ještě nevíte, podržte se kandelábru – Íránu. Jmenoval jej už v květnu předseda Rady OSN pro lidská práva. Nebyly zaznamenány žádné protesty. A proč taky. Že to bylo skutečně „konsistentní se zavedenými procedurami OSN podle běžné rotace členských zemí“, potvrdil a schválil i komisař EU pro zahraniční věci Josep Borrell. Írán byl prostě na řadě a basta. Od této významné a historicky přelomové chvíle budou lidská práva bedlivě dozírána novým předsedou na celém světě podle této šablony OSN

takováto: Všechny ženy budou mít právo zahalení – žádná vnucovaná povinnost svlékat se do plavek, jakou se na svých plážích a plovárnách snaží i proti cudným muslimkám zavádět Francie nebo Německo. Všichni LGBTQ+ budou mít právo volby být věšeni na kandelábru nebo shozeni se střechy nebo mít podřezaný krk. Všichni ti apartheističtí, rasističtí izraelští okupanti budou mít právo jít si zaplavat do Středozemního moře a už se nevyonořit. Po nich ještě taky hinduisté, buddhisté a křesťané.

Vy neznabozi budete mít právo – ale co, vždyť už ta svá všechna práva jistě znáte. I ty své trestné činy. Jestli je neznáte, honem se je začněte učit. Určitě víte, že ani v tom nejprávnějším státě neznalost zákona neomlouvá. Začnete třeba tím, že vaším hlavním trestným činem je samotná vaše existence. Mimochodem, tím prezidentem lidskoprávní Komise v tomto roce je – a kdo to nevíte, podržte se druhého kandelábru – jistý pan Václav Bálek z České republiky. Jeho prezidentským úkolem je „nestranně dbát, aby Rada fungovala v souladu s principy OSN.“ Tohoto úkolu se zhostil s vyznamenáním. Předsednickou zemí v roce 2023 tedy je Česká republika. I ta se svého úkolu zhostila s vyznamenáním.

A my snad konečně pochopíme, odkud se ta naše tolik vytoužená vláda naučila tak mistrnému výsměchu svým občanům skoro ve všem, co dělá, nebo nedělá.

Oslavy Mikuláše

CzechoSlovak Country Klub V neděli 3.13. od 11 do 17. hodin

Slovensky Mikuláš v Lidcombe V nedělu 3,12 v 12:30 hodin.

Sokol Sydney

V sobotu 9.12. v 17:00 Koledy v Parku V neděli 10.12.2023 od 12:00 Mikuláš Mikulášská nadílka pro děti v 14:00 Disko pro děti a Nafukovací hrad na skákání. Vstupné \$10 V sobotu 16.12. v 18:00 Vánoční Párty Dobré jídlo a pití

Beseda, Československý klub Canberra

V neděli 3.12.2023 od 12:00

Brisbane

Mikuláš a Čert v parku Alexander Clark Loganholme , Brisbane, Tento rok datum konání **10.12. Neděle....** Rodiče poprosíme aby nahlásily počet děček na TEL. ČÍSLO.: 0411282717 do 3.12. Aby pro každého byl dáreček od Mikuláše

Když u nás chodil Mikuláš

Jiří Peňás

Když v našem malém sídlištním městě chodil večer Mikuláš, podobalo se to válce gangů. Mikulášských part bylo víc a vedl se mezi nimi tvrdý boj o to, kdo ovládne větší prostor. Role svatého Mikuláše byla svěřována zvláště ztepilým mužům, u kterých se předpokládalo, že se neopijí, sotva hned vyjdou, ale vydrží to aspoň do poloviny roznášky. Čerti byli opilí od začátku, což patřilo k věci. Byli divocí a šel z nich strach, o některých se říkalo, že to jsou cikáni ze Smolné, ale to aby se nahnal strach ještě větší. Nebyli to ještě žádní operetně vyšňoření krampusové, ale pořádní čeští lidoví čerti s mourem namazaným obličejem, červeným jazykem na gumě a nějakou tou černou šubou přes ramena. Vydávali různé hrůzné zvuky, napodobující kozly a čerty, co viděli v televizi, ale vyzbrojeni byli skutečnými řetězy, kterými kolem sebe mávali, a někteří i vidlemi, kterými zaháněli útočící chasu. To byla součást boje a prestiže, skočit čertovi na hřbet, nebo aspoň ho ze zadu nakopnout, čímž jste ovšem opravdu riskovali těžký úraz, ale nakonec to skončilo jen nějakými modřinami. Andělé, kteří tomu asistovali, byli pak příležitostí pro místní utajené travestity. Byl na ně zajímavý pohled a já si vzpomínám, jak jsem v jednom poznal našeho plachého souseda. Měl namalovanou pusku, vycpaný hrudník, zlatou paruku a vypadal velmi šťastně a vzrušeně.

Bylo to v dobách, kdy v tu roční dobu už byl na našem městečku v podhůří sníh. Se sněhem je to všechno hezčí a kouzelnější. Dokonce i bezmála násilnická povaha slavení Mikuláše byla ve sněhových závějích jaksi tlumena a vyznívala mírněji. Když se těm největším uličníkům podařilo jako každý rok mikulášský plášť polít hořlavinou a zapálit, vrhnul se hořící Mikuláš do sněhu, chvíli se v něm válel a pak zase pokračoval v pochůzce po našem městě, které bylo vlastně jednou velkou ulicí mezi paneláky. Ta ulice se jmenovala V. I. Lenina, což bylo vnímáno jaksi samozřejmě a nikdo se tomu nedivil, stejně jako těm svatým trojicím a válkám gangů, které se toho prosincového večera pod patronátem vůdce ateistického státu rozpoutávaly. Jen těm hloubavějším vrtalo hlavou, proč chodí Mikuláš 5. prosince, když svátek má až druhý den, ale to patřilo k tomu mysteriu, protože nelze předpokládat, že by vědomost o tom, že v judaistické tradici začínají svátky už večer předchozího dne, byla příliš rozšířená. Tak v tom dávném čase mého dětství chodil po neznabožském sídlišti Mikuláš a čert a anděl a způsobovali rozruch, kterému málokdo odolal.

Dnes má to městečko o dva tisíce obyvatel méně než za mých Mikulášů. Teď tam žije tři a půl tisíce lidí, z toho asi třetina na sociálních dávkách. Veskrze to jsou Romové, které tam před lety začali sestěhovávat obchodníci s chudobou, již levně nakoupili byty, které pak pronajímali Romům, zvláště těm, jichž se jiné obce rády a s vděkem zbavovaly. Slyšel jsem, že se městu Rotava začalo říkat Romava. Namáhavé sousedství s novými obyvateli, kterých přibývalo, ne každý vydržel, takže počet obyvatel klesal a měnil se v prospěch nově příchozích. Patrně to bylo zvláště u dětí, takže letos byla ve škole otevřena první čistě romská první třída. Rodiče gadžové raději vozí své děti do sousedních Kraslic, protože se domnívají, že by to ty jejich odnesly. To situaci jen zhoršuje, ale kritici by si měli položit otázku, jak by oni jako rodičové obstáli před podobnou výzvou. Těch romských dětí v jedné třídě školy, do které jsem jako dítě chodil kdysi dávno i já, je triadvacet. Jsou mezi nimi určité případy nadějně, stejně jako ztracené, kterých, jak to skepticky odhaduju, bude víc. Snad ale i ony si včera užily Mikuláše, protože jak věřím, takovou tradici si v tom městě bez tradic nenechali vzít. Aspoň doufám. A Romové, i když se jim říkalo cikáni, byli vždycky dobří Mikuláši.

VELKÝ RESET:

Plán na zničení svobody, inovací a prosperity

J.B. Shurk Gatestone Institute 19.8.2023

Všimněme si, že žádná země se k prosperitě nedopracovala tak, že pouze tiskla peníze a zdaňovala své občany. Skutečné bohatství nelze vykouzlit jen tak ze vzduchu. V zemi, jejíž instituce nerespektují vlastnická práva a jejíž zvyklosti si neváží svobody, se inovacím nedaří. Program Světového ekonomického fóra prosazuje radikálně antiliberální programy, které zničí schopnost lidí inovovat tím, že nejprve připraví obyvatele Západu o jejich svobody.

Na snímku: Zakladatel a výkonný ředitel WEF Klaus Schwab při svém projevu v Davosu, 23. května 2022. (Foto: Fabrice Coffrini / AFP prostřednictvím Getty Images)

Jak mohou národy dosáhnout bohatství? Mnohé jsou obdařeny bohatými přírodními zdroji. Jiné dobývají cizí země. Některé národy se specializují na jedinečné obchodní dovednosti a řemesla. Dřevo, těžba, rybolov, cukr, rum, narkotika, bavlna, hedvábí, zemědělství, dobývání, obchod s otroky, výroba, ropa, průmysl, bankovníctví a tak dále – v závislosti na století a regionu dosáhly národy obrovského bohatství různými způsoby. Všimněme si, že žádná země se k prosperitě nedopracovala tak, že pouze tiskla peníze a zdaňovala své občany. Skutečné bohatství nelze vykouzlit jen tak ze vzduchu. Musí existovat uznávaná hodnota toho, čím se země a její občané zabývají.

Jeden zdroj národního bohatství však všechny ostatní převyšuje: inovace. Společnosti, které využijí schopnosti lidské mysli vytvořit něco nového a hodnotného, neomezeně bohatnou. Na rozdíl od kvantitativního uvolňování centrální banky a dalších měnových nástrojů (nebo triků?) je lidský mozek tím skutečným strojem na tisk peněz. Ať už inovátor změni stávající zemědělské, těžební nebo výrobní techniky, aby zlevnil a zefektivnil výrobu, nebo vynálezce navrhne něco zcela jedinečného, vznikne hodnota, která ještě včera neexistovala. Inovace je magický nástroj na vytváření bohatství.

Jestliže inovace produkují bohatství, tak proč nejsou bohaté všechny země? Příliš mnoho zemí bohužel nedokáže inovátory dostatečně ocenit a jejich inovace cíleně podporovat. Bez základních vlastnických práv, silných společenských institucí a spolehlivého právního systému mají potenciální vynálezci jen málo podnětů k vymyšlení něčeho nového. A lidé bojující pouze o své přežití neztrácejí čas, práci ani zdroje na projektech, které nenabízejí žádnou solidní vyhlídku na okamžitou odměnu. Žádnou motivaci k inovacím nemají ani lidé pracující jako sluhové státu v rámci centrálně řízené ekonomiky. Lidské inovace mohou vzkvétat pouze tam, kde se snoubí soukromé vlastnictví a osobní svoboda. Svoboda je tou tajnou hnací silou inovací, které přímo kouzelně produkují bohatství.

Když ekonomové spočítají výši ročního HDP, aby zjistili, zda národní ekonomika roste nebo klesá, stávají se inovace kvantifikovatelnými. V tomto čísle je něco, co zahrnuje lidskou vynalézavost, osobní svobodu a vlastnictví majetku. Ekonomické inovace tak přímo odrážejí situaci obyvatel v kterémkoliv okamžiku a poskytují měřítko svobody dané země.

„Liberalismus“ – politická filozofie zahrnující přirozená práva, omezenou vládu, volný trh, politické a náboženské svobody a svobodu slova, to vše propagované a chráněné nestranným a spravedlivým právním státem — tuto základní pravdu vždy chápal. Svoboda a vlastnická práva plodí kreativitu. Tam, kde jsou obě tyto hodnoty náležitě ceněny, vytvářejí skvělí spisovatelé, umělci a vynálezci nová díla, která by jinak nevznikla. To je důvod, proč se ve středověké Florencii zrodily najednou jak moderní bankovníctví, tak i evropská renesance. Osobní svoboda vytvářet, stavět, investovat a vlastnit majetek generuje

pozoruhodné množství inovací a ohromné národní bohatství.

A naopak, když dnešní centrální plánovači horují pro společenskou – rozuměj socialistickou – kontrolu nad trhy a nahrazení „práv jednotlivců“ „kolektivními právy“ a svou agendu nazývají „progresivním liberalismem“, tak cynicky podvracejí historický smysl liberalismu.

Z poznání, že svoboda dané země přímo ovlivňuje její bohatství, vyplývá ještě pozoruhodnější pravda: každá země, která nedokáže přijmout a chránit lidskou svobodu, bude díky tomu pořád chudá. V zemi, jejíž instituce nerespektují vlastnická práva a jejíž zvyklosti si neváží svobody, se inovacím nedaří. Z tohoto důvodu mají země velkou motivaci k postupné liberalizaci. Pokud se ale k postupné liberalizaci nedopracují, tak se rychle stanou finančně a vojensky zranitelné vůči inovativnějším a bohatším zemím. S ohledem na tuto jednoduchou pravdu klasičtí liberálové vždy chápali volný trh jako bránu k lidské emancipaci. Jinými slovy, ekonomický vlastní zájem nakonec vede k posilování lidských práv a svobod na celé planetě.

A teď, když toto všechno v zásadě víme, jak to, že dnes existují organizace – jako je Světové ekonomické fórum (WEF) – prosazující radikální „velký reset“ západní společnosti, který plánuje spoutat volné trhy nejrůznějšími regulacemi a zároveň soustředit moc do rukou malé mezinárodní kliky centrálních plánovačů ze svých vlastních řad? Jak by slibování budoucnosti, kde lidé nebudou „nic vlastnit a budou šťastní“, mohlo přispět ke svobodné a produktivní společnosti – nebo dokonce šťastné společnosti? Jak může budoucnost, v níž veškerou energii kontrolují mezinárodní řídicí orgány a nadnárodní korporace, poskytnout jednotlivcům institucionální stavební kameny pro neomezené inovace? Jak mohou zemědělcům uživit rostoucí a prosperující populaci, když západní vlády nadále dusí zemědělskou produkci prostřednictvím regulací a vyvlastňováním soukromých pozemků pro veřejné použití?

Odpověď na tuto otázku je nabíledni. Agenda WEF podporuje radikálně antiliberální programy, jako je používání umělé inteligence k cenzuře disentu, regulaci svobody projevu a dokonce k mazání myšlenek z internetu. Snahy WEF o absolutní kontrolu veškeré energie z uhlovodíků a represe živočišné a rostlinné výroby udusí lidské inovace tím, že nejprve připraví obyvatele Západu o jejich schopnost produkovat potraviny. WEF svou politikou zrazuje tisíciletí západního civilizačního pokroku tím, že nahrazuje respekt k individuální volbě a svobodné vůli řízením lidské činnosti shora dolů pomocí tupých nástrojů síly a nátlaku. WEF je nesporně motivováno proti lidstvu, protože agenda WEF ke každému individuálnímu lidskému životu přistupuje jako k pouhému kolečku, s nímž lze volně manipulovat a které je jen součástí centrálně řízeného společenského stroje. Když budou občané Západu zredukováni na pouhé jedničky a nuly, které budou v zájmu „lepší budoucnosti“, tříděny a manipulovány sociálními programy WEF, tak možná budou poslouchat, ale nic nového nevytvoří.

Zatímco osobní svoboda pustila z řetězu lidskou mysl a vytvořila ohromnou prosperitu Západu, snaha organizace WEF vytvořit centrálně řízený ekonomický systém zničí práva, potlačí kreativitu a výsledkem bude chudoba a novodobé nevolnictví mas. Zdá se, že činitelé WEF jsou ve skutečnosti odhodláni využít kombinaci pandemií, hladomorů a strachu k centralizaci světové vlády do svých rukou.

WEF a jeho globalističtí spojenci slibují občanům Západu utopii, zatímco jejich cílem je přesvědčit obyvatele Západu, aby se mnohého vzdali a rozhodně si vystačili s méně věcmi. Stejně jako u každé podobné lži, která kdy byla vyřčena ve snaze ospravedlnit uzurpaci moci, se to lidem z WEF nepodaří. Ostatně žádné společnosti nebylo nikdy slíbeno více než v ústavě SSSR přijaté za Stalinovy vlády v roce 1936 – a žádná ústava nikdy neskončila tak žalostně.

Navzdory svým tvrzením o opaku, formální souhrn cílů a hodnot WEF by lidskou svobodu, společenskou mobilitu a možnost dosažení bohatství záměrně oslabil. A tyto věci by přitom v jiné době byly právem považovány za skutečný, liberální pokrok.

Přestože WEF a jeho přidružené organizace tvrdí, že „zachraňují planetu“, tak jejich snahy se zdají být především hanebným plánem na to, jak planetu ovládnout. „Čistá“ energie je koneckonců především kontrolovatelná energie; a čím více bude energetika řízena centrálními vládami, tím více se kdysi volné trhy změní na centrálně kontrolované. Když bude každý potenciální podnikatel – ještě předtím než začne vyrábět něco nového – muset nejprve získat povolení k odběru elektřiny, tak bude bez pozhřebání ústředních orgánů bez šance. Pokud je veškerá výroba považována za „hrozbu pro planetu“, tak žádný nezávislý podnikavec nemůže inovovat a budovat bohatství, bez toho že by nejprve získal souhlas vlády. Pokud bude spotřebitelům zakázáno kupovat předem neschválené zboží, tak se volné trhy promění v kontrolované trhy.

Dovedeme-li tento trend k svému logickému, až komunistickému závěru, tak soukromé vlastnictví bude stále více v rozporu s cíli státu. Již dnes vidíme zlověstné podvracení soukromého vlastnictví pomocí takzvaných norem ESG (Environmental, Social, Governance) používaných k despotické manipulaci s průmyslem a volnými trhy. Trhy jsou lépe ovladatelné, když dobře funguje kontrola nad informacemi, a proto můžeme očekávat, že čím bude mít větší ekonomický dopad nejistota zaviněná manipulacemi s trhem, tím budou víc utaženy šrouby cenzury. Jeden známý americký ekonom například nedávno zjistil, že jeho výzkum publikovaný na sociálních sítích byl na Facebooku „ověřen“ a „opraven“ podporovateli současné americké vlády, kterým se jeho závěry „nehodili do krámu“. Ekonom ve svém příspěvku totiž správně argumentoval, že americká ekonomika vstoupila do recese. Tam, kde je ohrožen volný trh, je nevyhnutelně ohrožena i svoboda slova. Jednotlivé výdobytky liberalismu nelze snadno oddělit od politiky, aniž by to liberalismus nevyhnutelně zničilo.

Dnes se řeší „klimatická změna“, COVID-19 a „udržitelné dodávky potravin“, ale zdá se, že žádný z těchto problémů není ničím jiným než kampaní na oklamání mas. Vždy to vypadá pouze jako jednorázová výmluva mající přesvědčit obyvatele Západu k předání moci a kontroly nad sebou malé kabale „elit“. Stále více se zdá, že jediným politickým cílem, na kterém opravdu záleží je přesvědčit lidstvo o tom, že volný trh nevyhnutelně povede k nějaké apokalypse. Může to být ten nejděbelnější trik, jaký kdy ti, kdo mají moc, používají proti těm, kteří vůbec žádnou moc nemají. Strach je dnes odborně používán jako mučící nástroj k přesvědčení obyvatel Západu, aby se dobrovolně vzdali vlastní svobody. Nevinná mantra šeptaná do jejich uší je jednoduchá: Věřte nám, lidé, my vás zachráníme. Důsledek však bude mnohem zlověstnější: Pro vaše vlastní dobro musíte být donuceni užívat si své řetězy.

Všimněte si, že pokud chce WEF uspět ve své snaze kontrolovat veškerou lidskou činnost, tak musí nejprve zničit suverenitu národních států. Proč? Protože, jak bylo uvedeno výše, liberální země, které vyznávají svobodu slova, svobodu myšlení a podnikání na volném trhu, podporují inovace a generují velké bohatství. Jakákoliv země, která nebude zatížena tržními omezeními WEF, bude s největší pravděpodobností nadále prosperovat, zatímco ty, které se zapojí do „velkého resetu“, budou s největší pravděpodobností chřádnout. To je důvod, proč západní politici tak tvrdě spolupracovali, aby prosadili své návrhy obsažené v agendě „Build Back Better“ bez ohledu na názor voličů.

Bohaté svobodné země jsou hrozbou pro Nový světový řád WEF. Pokud je k ovládnutí „narativů“ nutné přijmout cenzuru, tak je to OK. Pokud musí být občanům pod rouškou „zdravotní nouze“ odepřena svoboda pohybu, tak je to OK. Pokud musí být za účelem zastrašení demonstrantů obstaveny jejich soukromé bankovní účty, tak takové hrozby jsou

přijatelnou cenou pro zajištění poddajnosti. Plány WEF na řízenou ekonomiku tak záměrně ničí výdobytky mnoha staletí liberálního pokroku. Političtí vůdci dnes táhnou Západ do minulosti.

Nejdříve zmizí individuální svobody. Pak se vypaří inovace – největší ekonomický motor ze všech. A nakonec se bohatství vrátí výhradně do rukou malé menšiny „vládnoucí třídy“. Toto je budoucnost, kterou Světové ekonomické fórum vyzývá jako „pokrok“. Ne, to není pokrok, to je recept na zbídačení a zotročení lidstva.

J. B. Shurk píše o politice a společnosti.

Překlad původního textu: The „Great Reset“: A Blueprint for Destroying Freedom, Innovation, and Prosperity

Neuvěřitelné podezření: Věděli novináři o útoku Hamásu předem?

Nevládní organizace Honest Reporting ve čtvrtek upozornila na snímky agentur AP a Reuters, jejichž externí spolupracovníci fotili během rádní Hamásu 7. října. Jak je možné, že se na místo dostali tak rychle, ptá se Honest Reporting.

Teroristé z Hamásu unesli Adinu Mošeovou (72) z Izraele na motorce, fotografové dokázali zločin podrobně a rozsáhle zachytit. Dostali o útoku předem konkrétní informace? To je jen jedna z řady závažných otázek, kterou si pokládá nevládní izraelská organizace Honest Reporting ve své zprávě, na kterou upozornil mimo jiné deník Bild.

Pod fotografiemi agentury AP jsou jako autoři uváděni Hassan Asláj, Júsuf Masúd, Alí Mahmúd a Chátim Alí. Agentura Reuters použila snímky fotografií Muhammad Fajk abú Mustafa, Jásir Kúdi. Tito lidé externě spolupracují například i s televizní stanicí CNN či renomovanými The New York Times.

Organizace Honest Reporting se ptá, zda je možné předpokládat, že zmínění fotografové dostali informace o útoku předem, nebo zda byli součástí plánů Hamásu od samého počátku.

Fotografové, nebo infiltrátoři?

Hassan Asláj překročil 7. října ráno hranice Gazy, nafotil hořící tank a zachytil na svých fotografiích i útočníky v kibucu Kfar Aza.

Organizace Honest Report zveřejnila snímky jeho účtu na sociální síti X, které nyní již Asláj smazal. Fotograf na nich stojí před izraelským tankem, nemá helmu ani vestu s označením „Press“. Agentura Human reports naznačuje, že se fotograf choval spíš jako jeden z infiltrátorů, kteří osudnou sobotu na území Izraele pronikli.

Fotograf abú Mustafa zveřejnil fotky davu, jak lynčuje izraelského vojáka vytaženého z tanku na izraelských hranicích. Fotografové, jejichž fotky zveřejnila agentura Reuters, vyfotili z toho místa snímky izraelského hořícího tanku.

Na sociálních sítích se navíc objevily fotografie, na kterých Asláj pózuje s jedním z vůdců Hamásu Jahjáem Sinwárem. Asláj externě spolupracoval s televizní stanicí CNN. „Jsme si vědomi článku a fotografií týkajících se Hassana Asláj, fotografa na volné noze, který spolupracoval s řadou mezinárodních médií, včetně izraelských. Přestože jsme v tuto chvíli nenašli důvod pochybovat o novinářské správnosti jeho práce, kterou pro nás odvedl, rozhodli jsme se s ním pozastavit veškeré styky,“ uvedla CNN.

USA znovu zachraňují Evropu

Ondřej Aston Neff

Hlavní média v čele veřejnoprávními vysílanými, přes zbytky denního tisku po zpravodajské servery poctivě reprodukují presskity gangu Hamás o bombardování nemocnic a hekatombách dětí a ulicemi hlavních měst proudí statisícové davy volající po *ausradieren* členského státu OSN Izraele. Bezprostředně po vražděném útoku spojeném s

pečením dětí v troubě a skákáním po mrtvolách připlula do horké oblasti americká letadlová loď Gerald Ford s doprovodem, připojí se k ní další letadlová loď Dwight Eisenhower. Co tam dělají a co budou dělat?

Odpověď prostá: pokud možno nic. V tom to je. Jak to před 120 lety řekl americký prezident Theodor Roosevelt – mluv tise a nos velký klacek. Americký plovoucí klacek zatím zabránil rozhoření konfliktu a odstrašil zejména Írán, nejnebezpečnější zemi v oblasti.

Co by se stalo, kdyby ty lodě nepřišly? Izrael by byl napaden ze všech stran, musel by se bránit plnou silou se všemi důsledky. Pro Evropu by to znamenalo obrovskou radikalizaci páté kolony, která operuje na její půdě, a novou vlnu uprchlíků, která by se přivalila za příspěvi dobrovolných i institucionálních pachatelů dobra, další vývoj nechám na představitosti laskavého čtenáře. Nedošlo k tomu, protože nemohoucí staříčký premiér Biden poslal do oblasti drtivou vojenskou sílu. Jinými slovy, tuto hrozbu od Evropy odvrátil.

Evropa je pod útokem lidí, kteří ji chtějí zničit, a nezmůže se na víc než na vyděšené kvokání, říká vojenský expert Milan Mikulecký ve svém podcastu Hlas na poušti. V jistém smyslu má pravdu. Ano, Evropa kvoká, přesněji řečeno teroristům napomáhá, takzvaná „pomoc Palestíně“ byla ztrojnásobena. Co ale jiného má „Evropa“ dělat?

Jenže v Evropě jsou státy, které by mohly dělat. Proč se valí Atlantikem Dwight Eisenhower?

Francouzská letadlová loď Charles de Gaulle je momentálně v suchém doku v Toulonu na údržbě... Nicméně Francie disponuje fregatami čtyř tříd a atomovými ponorkami. Itálie má dvě letadlové lodě Cavour a Giuseppe Garibaldi. Španělsko má letadlovou loď Juan Carlos I. A spoustu dalších plavidel. Kde jsou válečná loďstva těchto států?

Jsou to řečnické otázky bez nároku na odpověď. Nemá smysl vinit „Evropu“ a klást na ni požadavky stran síly. Není to stát, je to společenství států v čele s byrokracií, která si na stát hraje. Má svůj hlavní cíl, posílit svůj vliv a dohled na všechno a nad vším co se na kontinentě děje, bez kontroly a odpovědnosti. To je také důvod, proč tolik tlačí na zrušení práva veta. Její vedoucí státy, kdysi si nárokovaly na titul velmoc, zdegenerovaly a nemají sílu a akceschopnost. I to je důvod, proč je „Evropa“ taková, jaká je: ono to těm Macronům a Scholzům takto vyhovuje.

Americké letadlové lodě zatím udržují pokličku nad vroucím hrncem, v němž se vaří Blízký východ. Podotýkám i na adresu mudrců, kteří vřeští na téma „amerického diktátu“.

Cesta Fialy

Miroslav Zýka z Rakovníka

Konečně jsem měl čas podívat se, co se děje v naší politice. Premiér jel do Afriky, a hned se zvedla vlna kritiky, že si tam dělá výlet, na co to je apod. Ovšem já se vždy zamyslím, a hledám hlubší souvislosti. Takže: 1. Pan premiér byl před odletem nakupovat v Německu, a zjistil, že tam stojí nákup méně než u nás. No to je překvapení, to jsme nikdo nevěděli. Díky za objevení Ameriky pane premiére. A opravdu o hodně méně tam stojí Nutella.

2. Před časem říkal pan ministr životního prostředí, že se Česko otepluje dvakrát rychleji než okolní svět.

3. Nigérie je velkým producentem kakaa.

A co z toho všeho tedy vyplývá, no? Pan premiér jel do té Afriky proto, protože se u nás za chvíli oteplí tak, že budeme mít stejnou teplotu jako v Nigérii. A budeme si tady moc pěstovat vlastní kakao. No a do čeho se také dává? No do Nutelly. Takže nám díky vlastnímu kakau zlevní! A to je ten skutečný důvod africké cesty pana premiéra! Průšvih ovšem je, že ho do té Nigérie, kde chtěl okouknout, jak se to kakao pěstuje, nepustili.

Další mé tajné zjištění je, že se chystá změna naší státní vlajky. Červená barva nahoru! Už to testovala na demošce Mirka Němcová! Té to myslí, panečku.

POJMY: Rom nebo Cikán ?

Karel Wágner 19.8.2023

Od Mezinárodního romského sjezdu v roce 1971 se objevuje požadavek Romů, aby nebyli označováni jako Cikáni, ale jako Romové.

Tento text poněkud dlouhý, mnohde jdoucí do podrobností, pro někoho možná i na málo zajímavé téma (pak ať se raději nepouští do čtení), si vyžádaly diskuse pod řadou článků z internetových deníků v posledních týdnech, ale i občasný rozruch na sociálních sítích, kde si řada diskutujících v příspěvcích, jak se u nás říká, pletla dojmy s pojmy.

Pojmenování Rom a Romka se po roce 1971 změnilo v etnické označení příslušníků romské společnosti, z čehož se stal úzus (zvyklost, obyčej), ustálený způsob užívání. Přičemž i v dialektech skupin, které sebe takto neoznačují (Kalo, Manuš, Sinto), „rom“ značí manžela a „romňi“ manželku. Jinak řečeno, až do Mezinárodního romského sjezdu byli Romové oficiálně označováni nejrůznějšími exonymy: Cikáni (česky), Cygaňe (rusky), Zigeuner (německy), Zingari (italsky), Tsiganes nebo Gitanes (francouzsky), Tattare (švédsky), Gypsies (anglicky). V minulosti však tato pojmenování získávala i jiné významy, jako třeba „gypsy“ – kdo se potuluje a nežije na jednom místě. A například Slovník spisovného jazyka českého, vydaný roku 1989 uváděl, že slovo „cikán“ lze použít jako synonymum pro tuláka, dobrodruha, v jiném kontextu lze tímto slovem rozumět také lháře či zloděje. Jinak v České republice žije 5 skupin Romů, z nichž pouze Sintí nepoužívají pojmenování Rom. Přívlasky jako čeští a moravští, slovenští, maďarští a olašští pak naznačují svébytnost těchto subetnických skupin, sebeidentifikaci jejich členů, případně odlišnou historickou zkušenost, rozdílný dialekt romštiny a podobně.

V Německu svaz Sintí Allianz Deutschland (SAD) podporuje názor, že název Romové je ve skutečnosti diskriminační, zatímco označení Cikán považuje za neutrální a za správné, neboť zahrnuje všechny cikánské národnostní skupiny. Na webových stránkách Aliance se mimo jiné píše, že v případě Romů a Sintů se „jedná o dva nezávislé cikánské národy s odlišnými historickými kořeny, hodnotami a tedy odlišnými potřebami.“ Ačkoliv Sintové o sobě nemluví jako o Romech, mají však i oni pro svůj jazyk adverbiální výraz „romanes“ (mluvit romsky). Romština, dělicí se na několik dialektů, v roce 2013 podle publikace Ethnologue měla mít kolem 3 milionů mluvčích. Jenže mnoho Romů dnes za svůj mateřský jazyk už nepovažuje romštinu, ale jazyk té země, ve které žijí.

Kromě politického a společenského uvolnění během Pražského jara v bývalém Československu z možnosti mít národnostní práva byli Romové vyloučeni. Dostali nálepku sociální skupiny s odumírající etnicitou a oficiální název „občan cikánského původu“ naznačoval, že jsou určeni k programové asimilaci. Kdy název Rom, který se nesměl používat, byl považován za symbol etnoemancipačního procesu. Teprve v údobí tzv. perestrojky se u nás název Rom začal vracet na stránky tisku. Při pádu bývalého režimu se pak 21. listopadu 1989 ustavila Romská občanská iniciativa (ROI), která se jako jedna z prvních organizací připojila k Občanskému fóru. A název Rom deklarovali její představitelé jako oficiální označení příslušníků romského etnika v Čechách a na Moravě.

Historické prameny pojem Romové neznají. To samé platí i o jejich skutečném původu, kterému se věnovala celá řada lingvistů, historiků a etnologů, aby pak nakonec dospěli k závěru, že indický původ Romů je mimo jakoukoli pochybnost. Dohady o tom, do které kasty Romové v přísně rozdělené indické společnosti náleželi, vedou mezi sebou lingvisté a historikové, přičemž hledají důvod, proč Romové od 8. století začali Indii opouštět. Je pravda, že v mnoha zemích byli Romové pojmenováni podle jejich domnělého egyptského sídla, tedy Gitanos ve španělštině, Gitanes ve francouzštině, či Gypsies v angličtině. To jsou jména patrně odvozená od názvu oblasti Malý Egypt na Peloponésu, nebo v oblasti Malé Asie. Pole

některých zdrojů totiž při svém příchodu do Evropy měli Romové mnohde tvrdit, že pocházejí z Egypta, kde údajně trpěli, byli pronásledováni a odkud byli nakonec pro svoji křesťanskou víru vyhnáni, neboť se tak snažili dosáhnout vlídnějšího přijetí ze strany evropského křesťanského obyvatelstva. A není bez zajímavosti, že ve Francii bývali Romové, jako poslední francouzští nomádi, nazýváni i Bohemiens (Češi). Přicházeli tam totiž mnohdy z Čech a prokazovali se glejty českých králů. I když tyto listiny byly zpravidla padělané, vyskytly se i pravé, například glejt krále Zikmunda z roku 1417 nebo 1423. Ale od druhé poloviny sedmdesátých let Francie čelí nárazové migraci, jejíž jádro tvoří kočující bosenští Romové, nazýváni Xoraxane (muslimové), kteří pronikají do Evropské unie skrze Itálii, odtud míří do Francie, Španělska, Nizozemí a Belgie. Nejprve se staly, později pak v obytných karavanech.

Do Evropy před zhruba 900 lety Romové pronikali především přes Balkán, odkud pak ve vlnách osídlovali další části evropského kontinentu. V jižní a východní Evropě byli pojmenováni i podle kněží manichejské sekty Atsincani, kdy tento název představuje gruzínskou verzi řecké formy Athinganoi. Neboť gruzínský mnich tak nazval v roce 1054 skupinu lidí, která okolí Konstantinopole zbavila jedovatých hadů. Pak je ovšem etnonym Rom opravdu spjata s názvem Dom, jak se často uvádí. Přičemž za Domy se označuje početná indická kasta, rozšířená po celé severní Indii. Domské rody se totiž živily a dodnes živí kovářskou prací, pletením košů, jako umělci, hudebníci, ale i předváděním hadů a léčením hadího uštknutí. Pokud jde o náboženské učení zvané manicheismus (kněží sekty Athinganoi), to vznikalo v sásánovské Persii, zhruba na území dnešního Iráku a Íránu, kde zhruba na konci 3. století pak začala být manichejská sekta pronásledována. Manicheismus byl nakonec pronásledován i v Římské říši, potírali jej buddhisté v Asii, stejně jako taoisté nebo konfuciáni v Číně.

U nás část romského etnika v posledních letech začala zpochybňovat poznatky vědecké obce, podle nichž Romové v dávných dobách do Evropy doputovali z Indie. Za tímto účelem byla dokonce již zveřejněna *Petice proti Indickému původu Romů*, kde se říká: „Indický původ Romů je lež. Romové si dnes dělají v genetických klinikách genetické testy DNA kterým většina Romům potvrdili židovské DNA a nikoliv indické DNA.“ Také se tu uvádí, že „Romská kultura je židovská, tradiční romské oblečení je židovské a romský název CIGANI pro romský národ v hebrejštině znamená Coanim což znamená židovští kněží a potomci Arona a všechny tyto důkazy, včetně židovského DNA Romů potvrzuje že Romové jsou Izraelité.“

Ve skutečnosti ovšem dosavadní genetické studie jsou v souladu s lingvistickými údaji, které poskytují podporu pro indický původ Romů a jejich DNA naznačuje jedinou, malou zakládající populaci, která pochází ze severozápadní Indie. Romové jsou tak evropskou populací asijského původu, jejíž původ dokládá přítomnost indických mateřských, otcovských a autosomálních linií souběžně s příměsí od autochtonních Evropanů. Vysoká míra homozygotity (jedná se o jedince, který má dvě stejné alely konkrétního genu) v romské populaci svědčí o její dlouhodobé genetické izolaci. Tedy stejně jako v dobách, kdy putovali přes západoasijské stepi, byli i po většinu své historie na evropském kontinentu Romové endogamní společností, kde se sňatky uzavíraly především mezi členy vlastní komunity. Rovněž sňatky mezi příbuznými v pokolení přímém (incest) byly zřejmě v minulosti běžné. Genetická historie Romů je řadou kritických událostí, počínaje založením protoromů malou skupinou asijských předků, kterou následuje novější štěpení populace odrážející rané migrace v rámci Evropy a rozštěpení do několika endogamních skupin. K tomuto dospěla i vědecká studie, kterou publikovali Dimitar N. Azmanov a Luba Kalaydjieva, o které u nás jako jeden z mála informoval v roce 2004 internetový časopis pro popularizaci vědy Objective Source E-Learning. Jejich závěry pak potvrdila pozdější studie, kterou publikoval

vědecký časopis PLOS ONE, o které u nás informovala řada sdělovacích prostředků, kdy vědecký tým měl k dispozici více než 10 tisíc vzorků, které pak prostřednictvím DNA indický původ evropských romských populací prokázaly.

V usnesení vlády ČR ze dne 29. října 1997 byl v textu namísto pojmu „romská národnostní menšina“ užíván pojem „romská komunita“. Což bylo zdůvodněno takto: „Podle našeho ústavního systému je každému občanu garantováno právo hlásit se k nějaké národnosti podle vlastního uvážení. Při posledním sčítání lidu v r. 1991 se k romské národnostní menšině přihlásilo v České republice necelých 33 000 osob. Ostatní občané romského původu se přihlásili k jiným národnostem. Tuto volbu je nutno respektovat, a z tohoto důvodu nelze pojem „romská (národnostní) menšina“ používat na označení pro většinu občanů romského etnika. Druhým zásadním důvodem pro nepoužívání termínu „romská národnostní menšina“ je skutečnost, že máme co do činění nikoliv s problémy národnostní politiky (udržení jazyka, školství v rodném jazyce, apod.), nýbrž s problémy sociálními (nízká životní úroveň, vysoká míra nezaměstnanosti, apod.). Také neaktuálnější potřeby a požadavky Romů nejsou politickými požadavky, jaké jsou charakteristické pro ostatní národnostní menšiny v České republice, ale spíše požadavky na specifickou formu společenské, včetně sociální pomoci. Dalším podstatným aspektem je tendence mnohých představitelů této skupiny se od ní distancovat - používání termínu národnostní menšina by automaticky znamenalo, že by se popis všech problémů i návrhy opatření automaticky vztahovaly i na ty občany romského původu, kteří je nepotřebují a odmítají, a tudíž by takový přístup oprávněně mohli považovat za diskriminační.“ Což podepsal tehdejší předseda vlády prof. Ing. Václav Klaus, CSc. vlastní rukou.

Načež tehdejší vláda svá podivná ustanovení v Příloze k usnesení vlády uzavírá takto: „Konec konců nelze přehlížet ani skutečnost, že Romové v mnoha ohledech nespĺňují ani ta kritéria a atributy, podle kterých bývá národnostní menšina vymezována. Podle pramenů romských iniciativ významný podíl jejich příslušníků neumí romštinu. Je třeba připustit, že ani termín „romská komunita“ není ze sociologického hlediska zcela odpovídající vzhledem ke struktuře a vztahům uvnitř této skupiny. Přesto předkladatelé tento termín zvolili v zájmu formální návaznosti vládní politiky, neboť pod tímto názvem se vláda zabývala již několika materiály.“ Jinak řečeno, od roku 1997 se tak u nás ve sdělovacích prostředcích začala zaměřovat „romská komunita“ s „romskou menšinou“ i když komunita není to samé co menšina.

Obecně totiž platí, že komunita (z latinského *communitas* = společenství), jinak též *pospolitost*, je sociální útvar charakterizovaný jednak zvláštním typem sociálních vazeb uvnitř, mezi členy, jednak specifickým postavením navenek, v rámci širšího sociálního prostředí, vázaný na některou z lokalit. Přičemž v důsledku modernizačních procesů komunita vždy prochází podstatnými proměnami. Zatímco tradiční komunita byla schopna sama status svých členů produkovat, v dnešní lokalitě bývá pouze užíván, konzumován. Především však komunita v městské či předměstské lokalitě postupně pozbývá sociální univerzálnost a nakonec i lokální základ a schopnost být prostředím, v němž lze prožít celý život. U nás se již zpravidla nehovoří o romských komunitách, ale jen o vyloučených lokalitách, při rozsáhlém zmatení pojmů mnohdy dokonce o ghettech, což však není termín vhodný k označení u nás se vyskytujících sociálně vyloučených lokalit.

Ghetto (z hebrejského *ghet* = odloučení) je oblast, sektor, čtvrť či okrsek určitého města, v němž žije z hlediska bydlení a někdy i práce segregované obyvatelstvo, které se od ostatního obyvatelstva liší náboženstvím, etnickými rysy, rasou, sociálním statusem, regionálním nebo národnostním původem, či kombinací těchto vlastností. Ve středověku se za ghetto označovala ta část města, ve které žili Židé.

Pojem ghetto není identický s pojmem slum či chudinská čtvrť, i když v ghettu je někdy chudoba rozšířeným jevem. Pro vymezení pojmu ghetta je důležité, že právní či faktické překážky brání obyvatelstvu, které v něm sídlí, měnit bydliště a volně se přestěhovat do jiných čtvrtí města. Ve středověku byly příčinou této diskriminace vesměs náboženské motivy. Později (např. v Německu v době nacismu či v Jihoafrické republice) vystupují do popředí politické a kulturní motivy. Kromě subkulturních rysů v životě obyvatel jsou pro ghetta zpravidla typické specifické instituce, vytvářející svébytné struktury moci a vlivu, zvláštní formy ekonomiky a pracovního trhu, modifikované formy sociální rozvrstvenosti, ale i anomie (takový stav společnosti, kdy přestávají platit zákony). Tyto momenty pak vedou k pojetí ghetta jako samostatného společenského systému. Ve skutečnosti tak u nás žádná romská ghetta nevznikala. A pokud to někteří naši novináři tvrdí, pak tedy cigáni, jak se říká na Slovensku, tedy v rámci dramatizace jimi popisovaného stavu si vymýšlejí a lžou.

A nevznikaly u nás (na rozdíl od Slovenska) ani slumy. Na slum je totiž třeba nahlížet jako na osídlenou oblast s nedostatečnou infrastrukturou, nízkou kvalitou zástavby (ze dřeva a plechu) a vysokou hustotou osídlení. Kdy jedním z největších problémů těchto sídlišť bývá nedostatek (nejen) pitné vody a s tím spojené špatné hygienické podmínky. Je ale pravda, že u nás i v posledních desetiletích vznikaly nové, sociálně vyloučené lokality.

O těch se obšírně hovořilo v roce 2017 na stránkách *Revue pro sociální politiku a výzkum*. Jak uvádí sociolog Karel Čada: „Aktualizace identifikovala 606 sociálně vyloučených lokalit, v kterých žije až 115.000 obyvatel. Před deseti lety to bylo 330 lokalit a v nich žilo 65.000 až 80.000 osob. Vzestupný trend nepochybně ovlivnila ekonomická krize a nárůst počtu lokalit i vyloučených spoluobčanů lze částečně připsat i detailnější identifikaci sociálně vyloučených lokalit. Dominantní vliv lze však neodmyslitelně připsat nastavení a účinnosti veřejných politik. Počet lidí žijících v sociálním vyloučení se zvyšuje i proto, že se v této situaci rodí a vyrůstá další generace dětí. Dostupná data dokumentují, že se vzdělávacímu systému dlouhodobě a systémově nedaří prolomit past sociálního původu v sociálním vyloučení a nasměrovat tyto děti mimo něj. Současná generace sociálně vyloučených mladých rodičů, vyrůstající po roce 1989, dosáhla o něco horší vzdělanostní úrovně než jejich otcové a matky.“ K tomu je však třeba dodat, že nedořešeným dosud zůstává problém zjišťování etnicity ve vzdělávání. Situaci obecně komplikuje neochota řady subjektů poskytovat data a poměrně restriktivní výklad zákona o ochraně osobních dat.

O tom vlastně hovoří i Zpráva o situaci romské menšiny v České republice, zpracovaná na základě tzv. Osnovy pro vypracování Zprávy o stavu romské menšiny v kraji. V roce 2014 se v oddíle Metodický pokyn říká: „V minulosti respondenti nechtěli odpovídat s tím, že odmítají rozlišovat osoby na Romy a Neromy; nerozuměli, proč stát věnuje tolik pozornosti Romům a ne třeba jiným menšinám; každoroční sbírání dat považovali za zbytečné; a v neposlední řadě nevěděli, jak identifikovat Roma.“ Do Osnovy je proto zařazen pokyn, jak identifikovat příslušníka romského etnika. Navržena byla následující definice: „*Za Roma považujeme takového jedince, který se za Roma sám považuje, aniž by se nutně k této příslušnosti za všech okolností (např. při sčítání lidu) hlásil, a/nebo je za Roma považován významnou částí svého okolí na základě skutečných či domnělých (antropologických, kulturních nebo sociálních) indikátorů. Jedná se o odborný odhad pozorovatele založený na konkrétní znalosti prostředí a souvislosti. Účelem je získání neadresných informací o počtech osob. V žádném případě nesmí dojít k identifikaci konkrétní osoby.*“

Díky našim úředníkům mnohdy vlastně nevíme, kdo je a kdo není Rom, neboť „je třeba si na co nejširší platformě (na úrovni odborné veřejnosti a významných

aktérů, kteří se na poli integrační politiky pohybují) vyjasnit, co vlastně o romské menšině chceme vědět a k čemu tyto informace potřebujeme a jak je využijeme.“ Ještě že alespoň víme, co je to etnikum. Etikum je totiž definováno jako soubor biologicky daných nebo empiricky zaznamenaných primordiálních vlastností, jež jsou skupině připisovány, kdy s etnickými rysy je spojován i popis biologických vlastností dané populace na základě společně sdílených anatomických či fenotypových znaků (barvy pleti, struktury vlasů, a podobně), označovaný za rasové rysy. Samotné etnické rysy jsou takové, které člověk získává učením či napodobováním, zpravidla v dětství. Rasové rysy pak naopak jsou dány biologicky a jsou tedy neměnné. Etnické a rasové rysy bývají často zaměňovány a tato záměna může vést k přesvědčení, že výchovu dítěte u nějakého etnika nelze ovlivnit. Jinak řečeno, u dětí odlišného etnika je jejich viditelná odlišnost většinou předurčuje k unáhleným soudům okolí, které pak chování, jímž se dítě projevuje, svádí na jeho genetické rysy a nezhledňuje možnost, že se tyto děti takto chovají díky jejich dosavadní výchově, vlivu rodiny a daného prostředí. Ve skutečnosti však u nás neexistuje jednotná právně závazná definice etnicity, neboť pro odborníky představuje terminologický problém.

A nutno zde podotknout, že i když se mezi romskými aktivisty objevuje nařčení Čechů z rasismu, sami Romové mnohdy říkají, že Češi rasisté nejsou, že jsou xenofobní. Přičemž xenofobie není nějaká nenávisť, ale značí jen projev chování, který spočívá v nedůvěře a určité míře odporu k cizímu či neznámému. Samotnou míru nedůvěry vůči romskému etniku pak u toho kterého jedince určují dosavadní zkušenosti jeho samého, případně osob mu nejbližších. Tedy xenofobie vůči jinému etniku není nenávisť, ale zpravidla jen obezřetnost, určitou formou strachu, jenž do jisté míry je přirozeným projevem v celé živočišné říši.

Co říci závěrem. Snad že v případě romské národnostní menšiny se podle výsledků sčítání lidu, domů a bytů v roce 2021 ke své národnosti hlásilo 21 691 obyvatel České republiky. Oproti tomu dle výsledků sčítání lidu, domů a bytů v roce 2021 se k vietnamské národnosti mělo přihlásit 38 723 obyvatel České republiky, jak uvádí Vlada.cz. Podle těchto oficiálních údajů tak vietnamská národnostní menšina, na jejíž úspěšnou integraci (spojení, splynutí, plnohodnotné soužití) stát nemusel vynakládat prostředky, je u nás početnější než národnostní menšina romská. Přičemž paradoxně řada Romů odmítá označení Rom a sami sebe nazývají Cikány. A slovy našich politiků kulantně řečeno, „dalším podstatným aspektem je tendence mnohých představitelů této skupiny se od ní distancovat“. A k tomu ještě významná část našich spoluobčanů, označovaných za Romy, dnes romštinu, považovanou za jejich mateřský jazyk, ve skutečnosti neovládá. Tudíž se tu naskytá otázka, zda všichni ti, co horují pro státem financovanou integraci Romů, ke které za uplynulých desítky let přes všechno vynaložené úsilí u nás nedošlo, si nakonec nelžou do kapsy.

Nakonec i Mgr. Zuzana Kumanová, PhD., která je jednou z nejvýraznějších odbornic v etnologii a historii 20. století a rovněž významnou mluvčí romské inteligence, na stránkách serveru Romea.cz 8. srpna 2023 říká: „Uplynulých třicet let nám nastavuje jisté zrcadlo i v tom, co od romských komunit očekáváme. Deklarujeme, že chceme inkluzi a chceme integraci. Jsou to dvě cizí slova a nemám pocit, že si všichni pod tím představujeme totéž. Vlastně nevíme, co chceme s Romy jako společností udělat.“

Marxistický dlouhý pochod institucemi zdá se být u konce

D. Tolar

Následovníci Karla Marxe přišli s myšlenkou, že nejdříve je nutné ovládnout vzdělání a média. Že to sice bude trvat, ale má to větší šanci na úspěch než Marxova revoluce. Reakce řady studentských

organizací na teroristický útok v Izraeli ukazuje, jak úspěšná strategie to je.

Následovník Karla Marxe, italský Antonio Gramsci, pochopil, že běžní lidé příliš nevěří Marxově teorii, že je nutné všechno rozbit na cimprcampr. Přišel s myšlenkou, že napřed je třeba ovládnout kulturní instituce jako školy, média a univerzity. Nabádal k trpělivému rozvrácení tradičních hodnot společnosti, které může trvat generace. Proto také Gramscioho strategii nazval německý studentský aktivista „dlouhý pochod institucemi“.

Frankfurtská škola

Na Gramscioho navázala frankfurtská škola, která dospěla k závěru, že nepracující, ale nějaká utlačovaná minorita nebo ještě lépe různé utlačované skupiny mají největší šanci rozbit svobodnou společnost.

V roce 1989 otiskly New York Times článek o tom, že se marxismus dostává do hlavního proudu na amerických univerzitách a že názory liberálních demokratů jsou hodně blízké postojům mladých neomarxistů.

V roce 2018 tak byl na amerických univerzitách v sociologických oborech poměr mezi demokraty a republikány 44 ku 1, v oboru komunikace 108 ku nule.

Události posledního týdne ukazují, že Antonio Gramsci a frankfurtská škola mají řadu následovníků.

Free Palestine

Skupina studentských organizací z harvardské univerzity vydala prohlášení, ve kterém píše, že veškerá vina leží na izraelském režimu apartheidu. „V příštích dnech bude třeba pevného postoje proti koloniální pomstě.“ Prezidentka Harvardu se k dopisu nevyjádřila.

Univerzita ve Virginii zveřejnila dopis studentů, jenž uvádí, že podporují odpor utlačovaného národa za pomoci jakýchkoli prostředků. „To, co se stalo, je krokem ke svobodné Palestině.“

Organizace Black Lives Matter v Chicagu napsala, že stojí plně za utlačovanou Palestinou. Příspěvek doprovodila černou siluetou člověka na padáku připomínajícího teroristy na rogatech, kteří zmasakrovali účastníky hudební party. Po kritice jej smazali a napsali: „Včera jsme zveřejnili něco, na co nejsme hrdí. Stojíme za Palestinou.“

Ve všech vydaných prohlášeních je uvedeno klíčové slovo frankfurtské školy: utlačování.

A co také řekli nebo napsali ti, co drží v rukou oštěp událostí příštích.

Jak je to s prioritami

Evropská unie zaslala dopis Elonu Muskovi, ve kterém ho upozorňuje, že po teroristických útocích v Izraeli má indikace, že jeho platforma X, dříve Twitter, šíří dezinformace. Dává mu 24 hodin na to, aby se vyjádřil.

Pozn. autora: Panická hrůza z toho, že by si lidé mohli přečíst i něco neschváleného.

Mluví Bílého domu na dotaz novinářů odpověděl, že Joe Biden i ve světle posledních událostí stojí za svým měsíc starým tvrzením, že největším nebezpečím pro svět je klimatická změna. Je to větší nebezpečí než riziko jaderné války.

Pozn. autora: V Teheránu a Moskvě bouchají lahve šampaňského a děkují nebesům, že jim seslala Joe Bidena jako vůdce západního světa. I když v Teheránu asi ne.

Řada amerických politiků upozorňuje na to, že peníze jsou univerzálním platidlem. Že je možné je použít na koupi humanitární pomoci stejně jako na nákup zbraní. Proto požaduje, aby Bílý dům zmrazil 6 miliard dolarů, které nedávno Íránu uvolnil při výměně zajatců. Bílý dům to odmítá.

Pozn. autora: Budeme posílat peníze lidem, jejichž jediným cílem je zničení západní civilizace, a budeme tvrdit, že je nemohou použít na samopaly, protože jsme jim řekli, aby je použili na učebnice. Až budou utíkat ze země, které rozvrátili, dostanou azyl.

Znásilněná a spálená žena není útočníkem ale obětí

Tomáš Guttman

Nejsem na Facebooku, Twitteru, Telegramu a skoro na ničem, takže co mi neukáže televize, nebo co mi nepošlou moje děti, o tom nevím. Teprve 6. listopadu jsem od nich dostal záběry z kibuců kolem Gazy získané z Telegramu. Do kibuců pronikli 7. října teroristé z Gazy a svoje zvěrstva si hrdě natáčeli. Další záběry byly získány z domácích kamer a z telefonů obětí a jejich příbuzných. I po 36 letech života v těsném sousedství Arabů mě tyto záběry šokovaly. Jejich čerstvost a autenticita překrývají vše, o čem jsem slyšel z doby holokaustu i z akcí ISIS v Iráku nebo Paříži. Záběry ukazují sadistické akty Arabů vůči jejich židovským sousedům.

Jakýsi civilista z Gazy se rozmachuje a motyčkou seká do krku ležící oběti, snaže se oddělit hlavu od těla, v pozadí znějí radostné arabské výkřiky. Svlečenému člověku s useknutými prsty a vyřízlým jazykem, jehož celé tělo je pokryto ranami, vyšťourává jiný Arab dlouhou holí oči. Na jiném videu tři Arabové drží na zemi svlečeného muže, pomalu mu stahují kůži s břicha a dlouhým nožem mu rozřezávají hrudní koš, muž se snaží zvednout hlavu, Arabové ho fackují a vytahují mu z hrudi vnitřnosti, muž úpí. Jinde ozbrojení bojovníci Hamásu v uniformách kopou do zohavených těl mrtvých izraelských vojáků za zvuku arabské bojové muziky a nadšeně tančí. Na záběru z ulice v Gaze je vidět zohavená polosvlečená mrtvola izraelského vojáka, a dav asi deseti lidí dupe po jeho těle a křičí allah akbar, další „nezúčastnění civilisté“ přibíhají, aby si taky dupnuli. Jiné video dokumentuje spálení na uhel několika umučených lidí. Jinde Arabové filmují skupinu zkrvavených a polorozřezaných členů kibucu, křičících a svíjejících se v bolestech. Je vidět svlečené a zkrvavené ženy, živé i mrtvé. Zkrvavený kojenec leží v dětské postýlce. Vidíme desítky zuhelnatělých postav jako z Pompejí, ležících na podlaze v kuchyni nebo v dětských pokojích, či sedících v ohořelém autě. Krátce po pogromu se vrací žena s vojenským doprovodem do zničeného domu a hledá svou dceru Odaju; na zemi je nahá postava s roztaženými nohama a ohořelou hlavou, žena zděšeně volá Odajo, Odajo to přece nejsi ty, a doprovod se snaží ženu odvést pryč.

„Ošklivé obrázky“ – obrázky trpících ilegálních migrantů – přiměly v dobách Angely Merkelové Evropu otevřít svá srdce a své brány milionům muslimů. „Ošklivými obrázky“ trpících Židů se však mnozí politikové a většina médií zmást nenechali. Za všechny je možné citovat českého novináře Adama Hájka, podle něhož Izrael oprávněně ztrácí sympatie světa, a ani záběry zavražděných dětí Izraeli prý nepomohly a ani fotky spálených těl v kibucech ho nezachránily (zde). Noviny se hemží analýzami ze všech možných zdrojů, které vysvětlují, že si za všechno může Izrael sám. Například „analytička“ Irena Kalhousová věděla již 7. října, že izraelská armáda nemá dost sil pro ochranu kibuců, jelikož zbytečně chrání ortodoxní Židy na Západním břehu Jordánu; Kalhousová nadšeně konstatuje „Hamás už teď vyhrál“ (zde). Média nejraději citují Hamás nebo levicové intelektuály, kteří se shodují, že Izrael páchá genocidu a útok Hamásu zavinil on; Izrael prý využívá útoku Hamásu k útlaku Palestinců a dokonce využívá Židy jako lidské štíty. S oblibou je citováno „Ministerstvo zdravotnictví Hamásu“; to například v jedné zprávě tvrdilo, že počet palestinských obětí po izraelských útocích byl 9488, z toho 3900 dětí, přičemž izraelská armáda útočí na zdravotníky (zde).

Izrael před bombardováním varuje (zde), takže by mezi oběťmi vůbec neměli být civilisté, a už vůbec ne děti. Málo se píše o tom, že velitelé Hamásu a největší zásoby zbraní jsou pod nemocnicemi a že sanitky patří mezi bojová vozidla Hamásu. Generální tajemník OSN, socialista António Guterres soudí, že Gaza se stává „pohřebištěm dětí“ (zde). Skoro celý svět tlačí na Izrael, aby svůj obranný boj proti Hamásu zastavil, včetně generálního tajemníka NATO, komunisty Jense

Stoltenberga (zde). Všeobecně se soudí, že obrana Izraele by měla být proporcionální a eventuální podpora Izraeli přiměřená. Například místopředseda zahraničního výboru české sněmovny Jaroslav Bžoch se vyjádřil, že podpora Izraeli je správná, ale má se provádět nenápadně (zde); Bžoch jede podle Švejka: „podporujeme zavražděné oběti, ale nemusí to nikdo vědět“.

Vedle politiků a médií se proti Izraeli mobilizují všechny humanitární organizace světa. O utrpení Hamásu a jeho voličů se zajímají všichni, ale o 239 izraelských civilistů v tunelech Hamásu – včetně dětí všech věků – nikdo. Co například dělá Červený kříž (ČK)? Cožpak ho židovské děti již přestaly zajímat? V červnu 1944 navštívili zástupci ČK Terezín. Moje máma, která jako 15letá v té době v Terezíně byla, mně vyprávěla, jak byla fraška před návštěvou ČK pečlivě nacvičována. Návštěvníci viděli jak velitel tábora, esesák Karl Rahm, rozdával židovským dětem čokoládu a ony přejedeny volaly: „Strýčku Rahme, my už nemůžeme“. Na humanitární pracovníky udělal koncentrační tábor nejlepší dojem a na podzim 1944 dostal ČK Nobelovu cenu míru „for the great work it has performed during the war on behalf of humanity“ (zde). Červený kříž chápe, že další Nobelku dostane spíš za pomoc dětem v Gaze, kterým aranžéri obvykle nakreslí na tělo krev a umělá inteligence je někdy omylem ukazuje jako šestiprsté (zde).

Velice aktivní je i organizace Lékaři bez hranic (MSF). Například česká lékařka Vanesa Lovětínská z MSF se přihlásila hned po „zákeřném izraelském útoku“ na Gazu jako dobrovolnice do Gazy. Nebyla na misi přijata, asi proto, že je odbornice na zvětšování prsou (zde). V Gaze tedy fyzicky není, ale přesto podala podrobné svědectví o izraelské brutalitě – samozřejmě jen podle svých představ – v rozhovoru pro Blesk (zde). V interview se Lovětínská bojí o tisíce těhotných žen, z nichž podle ní zůstává určitě mnoho pod sutinami. Prý chybí pohonné hmoty, a proto nemohou fungovat dětské inkubátory. Lovětínská tvrdí, že lékaři amputují malým dětem ruce a nohy bez narkózy a rodiče se na to musí dívat; podle doktorky bez hranic pracoval bez umrtvení naposled Mengele. V nebezpečí prý jsou i lidé na cestě ze severní části Gazy do jižní. V rozhovoru je citován arabský lékař, který po izraelském útoku na nemocnici prý ošetřoval „zcela vykuchané lidi“ a lidi bez hlavy. Doktorka Lovětínská v rozhovoru zdůraznila, že nejhorší jsou popálené děti, aniž by vysvětlila souvislost s Gazou (zde).

Normální čtenáři novin vědí, že Izrael civilisty varoval, takže většina obětí jsou teroristé Hamásu, dnes v počtu asi 12000. Ze zpráv je jasné, že pohonných hmot má Hamás zatím dostatek, vřdyť kilometry podzemních chodeb včetně ventilace dosud fungují. Izrael donedávna zásoboval Gazu nejen energií a vodou, ale v nadbytku i potravinami a léky. Takže léků včetně narkózy je v nemocnicích také dost. Navíc není důvodu uřezávat dětem ruce a nohy, a proč by se na to museli rodiče dívat? Kromě toho se mohou lékaři se svými údajnými pacienty z nemocnic na severu přesunout blíže egyptské hranici, kde jim jejich arabští bratři jistě poskytnou neomezenou pomoc. Poslední zbytky prchajících ze severu na jih jsou skutečně v nebezpečí; v úterý jsem viděl v izraelské televizi záběry mnoha mrtvých civilistů na hlavní trase ze severu na jih. Zabil je Hamás pro výstrahu a nechal pohozené ležet, aby lidi zastrašil a donutil je i nadále tvořit lidský štít ozbrojencům. Ve středu již Hamás civilisty zabíjet nemohl, neboť se na hlavní trase objevily izraelské tanky, které prchající arabské civilisty před Hamásem chránily.

Kdo jsou ti druzí – ti co obviňují oběť a litují útočníka? Samozřejmě k nim patří většina politiků, diplomatů, novinářů, humanitních intelektuálů a humanitárních pracovníků. Ale i mezi ostatními lidmi jich je dost. Často se rekrutují z levicového prostředí. Ti druzí mají problém zvolit správnou stranu ve dvojici hrdina v boji proti teroru versus zpohodlněný měšťák stejně jako ve dvojici normální lékař versus lékař bez hranic. Ti druzí zdánlivě nerozlišují normalnost od sadismu a jakoby nechápali rozdíl mezi Izraelem a Araby.

Na lidské jednání má vliv míra inteligence proti níž jde deformace osobnosti levicovou výchovou, a taky osobní odvaha proti níž jde tendence plout s proudem, a nakonec míra morálnosti proti níž jde touha užít si co nejvíc na tomto světě. Není ale třeba být velkým myslitelem, aby člověk chápal, že dobrý lékař starající se o pacienty ve své zemi stojí nad dobrodruhem, který se cvičí v pralese na domorodcích, nebo aby chápal že normální člověk je přínosnější pro společnost než sadista, a aby chápal že Izraelci jsou v právu zatímco Arabové lžou. Morální lidi, lidi usilující o pravdu, to chápou; ti druzí to buď nechápou anebo to také chápou, ale přetvařují se a dělají že to nechápou. Ti druzí říkají že vše je relativní a že pro Araby jsou Židé také teroristy; o tom zda byli Židé teroristy i pro nacisty se ti druzí nevyjadřují.

Holan řekl, že někteří potřebují mít hlas Ježíše Krista nahrán na gramofonu. To je přesně co pro svět dělá Izrael: i svá nejevidentnější tvrzení dokládá nevyvratitelnými fakty. Svět odsoudil Izrael za útok na nemocnici v Gaze, a Izrael nahrál rozhovor Arabů, v němž svou zodpovědnost přiznávají. Hamás hlásil, že Izrael zabil mnoho novinářů a svět to opakoval jako fakt. Izrael ve čtvrtek filmovým materiálem dokázal, že oni novináři se podíleli na zvěrstvech Hamásu 7. října a zároveň označil i další živé novináře jako spolupachatele. Ukazuje se, že tito novináři byli placeni největšími světovými médii, včetně CNN, Reuters a AP. Tato média ve čtvrtek prohlásila, že o zločinné činnosti svých zaměstnanců nevěděla. Ani hlas na gramofonu a ani žádný jiný dokument prostě nemůže přesvědčit ty druhé, že je rozdíl mezi obětí a agresorem, mezi slušností a drzostí, mezi pravdou a lží. Ať Izrael udělá cokoliv, ti druzí nikdy nezmění ani ň na svém jednání, myšlení a mluvení. Ale jak řekl Ben Gurion: „Je jedno co ti druzí říkají, důležité je co my děláme“.

I Shakespeare v protižidovské hře ze 16. století, Kupec benátský, uznal že Židé cítí jako lidé. Avšak žádná organizace ve 21. století hájící lidská práva nehájí Židy – ti nejsou apriorně za lidi považováni. Člověk může být v tísní, Žid nikdy. Ale tento text ani tak neusiluje o to vzbudit lítost jako varovat. I za Hitlera přišli po Židech na řadu další. Obětí se mohou stát všichni.

<https://www.hegaion.cz/>

Hladovka před Úřadem vlády

Jaroslav Soukup

Disident a zakladatel knihovny tuzemského samizdatu Libri prohibiti Jiří Gruntorád se rozhodl kvůli neřešení problému nízkých penzí lidí, kteří se aktivně vymezovali vůči komunistickému režimu, zahájit hladovku před budovou vlády. V sobotu o tom informoval Spolek Šalamoun. Jednasedmdesátiletý Gruntorád se domáhá odchodu ministra práce a sociálních věcí Mariana Jurečky (KDU-ČSL). Ten v reakci oznámil, že nechá žádosti o důchod signatářů Charty 77 prošetřit

Gruntorád, který je mimo jiné signatářem Charty 77 a za minulého režimu byl dvakrát vězněn, spolu s dalšími lidmi dlouhodobě upozorňuje na to, že stát neřeší situaci, kdy lidé, které komunistický režim perzekvoval, jsou nyní trestáni znovu, protože nesplňují nároky na alespoň průměrný důchod.

Důvodem je to, že mnozí **byli vězněni, přinuceni emigrovat, případně mohli vykonávat pouze nekvalifikované práce, což se následně promítlo do výše jejich penzí**. Ne všichni přitom mohli získat příspěvek k důchodu určený pro odbojáře.

„Není přece jejich vina, že před svým nuceným odjezdem do exilu nemohli být zaměstnáni podle své reálné kvalifikace, a i z podřadných zaměstnání, která mohli vykonávat, byli vyhazováni, ani to, že nuceně strávili dlouhé roky v exilu,“ popsal Gruntorád problém nízkých penzí. Postoj státní správy dokumentoval na případu **Karla „Charlieho“ Soukupa**, který žil v **Austrálii**, jenž požádal o zmírnění tvrdosti zákona, které Jurečka nevyhověl.

ISLÁM: Plačící satan

Tomáš Guttman

Muslimové hrozí světu uříznutím hlavy a zároveň žebrají o milodary a soucit, jsou plačícím ďáblem a pseudohumanisté jsou jeho advokáti.

Když v roce 1967 hrozil egyptský prezident v rozhlasovém projevu povražděním všech Izraelců včetně kojenců, nedostalo se tomu větší pozornosti ve světovém tisku – Násir byl světem milován a Izrael byl nenáviděn. Kojence Násir nezabil, utrpěl hanebnou porážku. Když brečel v egyptské televizi, stěžoval si mezi vzlyky, že byl podveden, jelikož izraelské letectvo přiletělo zrádně ze západu, a ne z východu kde Izrael leží. Na vraždění ze strany muslimů, a dokonce na uřezávání hlav v přímém přenosu, nakonec došlo, když byl v roce 2014 založen Islámský stát. V západních zemích si lidé zvykli, že občas islámisté vyhodí do vzduchu metro, občas vyvraždí návštěvníky divadla, občas přejedou chodce na promenádě nákladňákem. Občas někomu uříznou hlavu. Jde o ostentativní akty nenávisti. Jde o stovky obětí. Svět nerozpoznal nebezpečí ani když islám hrozil Izraeli v roce 1967, ani když o 50 let později napadl Evropu.

Jediným opatřením západních politiků a médií proti hrozbě byl neustávající tlak na toho nejohroženějšího – na Izrael. Tlačilo se na Izrael aby rezignoval, aby se nedržel zuby nehty života a aby přestal provokovat svou existencí. Satanovi měla být na oltář položena oběť. Američtí váleční experti marně dokazovali, že Izrael se má šanci ubránit proti miliardě muslimů jen v rozšířených hranicích po šestidenní válce, že se nesmí vzdát svých území za tzv. mír; i v těchto hranicích měl Izrael plochu stokrát menší než jeho nepřátelé, ale měl alespoň nějakou nepatrnou strategickou hloubku. Pod tlakem světa se ale Izrael vzdal Sinaje, části Západního břehu Jordánu, a nakonec i Gazy. Dnes se nalézají Izraelci namačkání na ploše velké jako Morava, a jedna jaderná bomba, ať již iránská, pakistánská nebo saúdská, je může naráz vyřídít. Ze všech území vyměněných za mír je Izrael neustále napadán, a dnes je v sázce dokonce jeho samotná existence.

Izraelští „idealisté“ usilující o mír s Araby stále opakují stejnou chybu a vždy očekávají nějaký jiný výsledek – 7. října byli opět svými mírovými partnery zrazeni. Druhý den po útoku na kibucy kolem Gazy byli egyptským vojákem zabiti dva izraelští turisté v Alexandrii a několik jich bylo zraněno – turisté věřili, že Egyptčané, kterým „za mír“ zaplatil Izrael v roce 1979 územím rovnajícím se 70% (sic) tehdejší rozlohy Izraelského státu, jsou jejich přátelé. Video incidentu ukazuje, jak manželka zastřeleného turisty křičí o pomoc a prosí o ambulanci, ale je zcela ignorována. Je vidět, jak přichází údajný egyptský bezpečák a „zatýká“ teroristu, přičemž ho objímá a spolu se nahlas smějí. Egyptští kolemjdoucí si mrtvé a zraněné Izraelce ležící na zemi v krvi i jejich zoufalé příbuzné prohlíží jako zvířata v ZOO a fotí si je. Teprve po dlouhé době přichází izraelští zachránci. Mrtví se svých iluzí již nezbaví, živí snad částečně ano. Obrovský arzenál se do Gazy nemohl dostat bez pomoci Egypta.

Až v poslední době lze slyšet v izraelské televizi Araby z Gazy, kteří žijí v Izraeli a podporují ho. Jejich zkušenosti dosud nebyly pro levicová média zajímavé. Jednoho se nyní ptali, zda se bojí o své příbuzné v Gaze a on sdělil, že s nimi nemá nic společného: jeho táta prý celý život pracoval v Izraelci, a přesto se vždy při zabití Židů radoval. Na typicky novinářskou otázku, jak by měl Izrael usilovat o snížení obětí mezi nevinnými civilisty v Gaze, odpověděl Arab rozumějící Gaze, že v Gaze žádní nevinní civilisté téměř neexistují, v každé rodině jsou podporovatelé vrahů, v každém domě jsou voliči Hamásu, nemluví o tom, že Izrael před bombardováním varuje obyvatele, aby utekli. Podle líčení Arabů, kteří z Gazy odešli, součástí výchovy je tam ukládání předškolních dětí do hrobu na mnoho hodin, „aby si zvykly na smrt a nebály se jí“. Před několika dny se objevil v usedlosti

blízko mého bydliště desetiletý Arab s dlouhým nožem, a lidem sdělil že je šahíd (mučedník) a že přišel zabít Židy, jeho táta na něj prý čeká u brány usedlosti. Nůž sebrali a dítě předali matce. Táta na syna nečekal a odjel mezitím domů, jelikož si byl jist, že Židé syna zabijí a on bude dostávat od Palestinské vlády za mučednictví syna splátky (z peněz Evropské unie).

Děti v Gaze dostávají od humanitárních organizací učebnice, kde se učí o Židech; pochodují s dřevěnými kalašnikovými a bodají do hadrových Židů. I podle arabských antropologů a etnologů je exaltovaná hrdost, vedle víry ve vlastní lži, jedním z hlavních národních rysů Arabů. Davy mudžahedínů (bojovníků za islám) a šahídů hrozí světu uříznutím hlavy, hrdě pochodují městy celého světa a vyhláší svatou válku – džihád. Jejich bojový pokřik zní „krví a mečem dobudeme Jeruzalém“, nebo také „smrt Židům“. Na druhé straně pobírají hrdí Arabové všude na Západě všemožné podpory pro slabé a postižené. Stejně tak hrdí bojovníci Gazy prosí svět o milodary a soucit, když prohrávají. Když teď Izrael ukázal sílu, tak se na demonstracích již nekřičí „death to Jews“, ale ve stejném rytmu „cease-fire now“. Prostě žebrají o zastavení palby. Hrdí arabští zabijáci se snadno mění v plačící děti. Západní humanisté se jich ujmu. Arabové hrají hrdost, humanisté soucit.

Arabové mrkají, že to byla izraelská raketa, která spadla na nemocnici, a pseudohumanisté s mrkáním dělají, že tomu věří. Arabské ženy jakoby lomí rukama, jejich děti jsou jakoby mrtvé, humanisté je jakoby litují a zároveň se občas smějí na Izraelce, že je to jen naoko. Ale není to opravdový smích u humanistů, ani opravdový pláč u Arabů. Je to škleb na tvářích zla. Je to šaškovská lůza. Videá ze 7. října ukazují ozbrojence, rabující chátru na kolech a oslech, a mezi nimi invalida o berlích, který poskakuje, aby si též něco ukradl. K nim se hodí pseudohumanisté, co sedí někde jinde se svými právníky a účetními a počítají co jim to vyneslo. CNN, Sky News, France 24, atd. ukazují utrpení lidí v Gaze, které „zoufalství z mnohaleté okupace“ dohnalo k drancování skladů OSN (televizní pracovníci i diváci již zapomněli že Gaza není od roku 2005 okupována); hladová žena lomí rukama nad ukradeným pytlek rýže, komentátoři nekomentují nesmírnou obezitu divadelně lkajícího stvoření.

Na jiném záběru CNN podobné monstrum v černém pytlí lomí rukama nad „mrtvým synem“, ale pracovníkům CNN uniklo v jejich rozhořčení, že syn se na konci videa začal hýbat. Svět dělá, že věří tomu monstru, a odsuzuje zločinný Izrael. Odsuzují jej všichni včetně Iránu a všech 57 muslimských zemí jménem 2 miliard muslimů, spolu s komunistickými a postkomunistickými zeměmi jménem jejich 2 miliard obyvatel. K odsouzení se přidávají i vlády a média demokratických zemí, a samozřejmě všechny mezinárodní i humanistické organizace, včetně OSN, Lékaři bez hranic (MSF), Amnesty International (AI), Člověk v tísni, atpod. „Ochránci lidských práv“ nechraní Židy, čímž ukazují, že Židy za lidi nepovažují.

Odpoledne toho osudového 7. října probíhal boj s teroristickými komandami v mnoha kibucech a městečkách, z Gazy dopadaly rakety na 40 izraelských měst, bylo již hlášeno 1000 raněných a v jednom kibucu vzali teroristi přes 50 rukojmích. Bylo již jasné, že počet obětí jde do stovek. Když pogrom na izraelské civilisty vrcholil, ptala se televize France24 izraelského představitele: „Co hodláte dělat, abyste se vyhnuli obětem mezi civilisty v Gaze?“, a ve stejné době četli v britské televizi Sky News dlouhé prohlášení Hamásu o spravedlivém boji za osvobození měšity Al Aksa v Jeruzalémě. Účastnice hudebního festivalu u kibucu Re'im, německá občanka Shani Louk, 23, byla nahá vláčena ulicemi, znásilněná a s vylomenými klouby, a mudžahedíni na umírající dívku plivali a kopali do ní. Západní politikové včetně papeže na to reagovali jako jeden muž opakováním mantry, že izraelská obrana musí být proporcionální. Sice jsem studoval různé exaktní obory včetně

matematiky, ale požadavek této proporcionality jsem nepochopil. Jak má podle papeže, Guterrese nebo Macrona Izrael reagovat na svázané a ohořelé děti, na 1400 zabitých, na 4000 zraněných a 240 unešených?

Bojovníci Hamásu potkali 7. října v polích thajské zemědělské pomocníky, sekali je na kousky a smáli se, že dělají sekanou. Pohlédneme-li nad toto špinavé panoráma s pohozenými těly, ohořelými domy a plné drancujících a vraždících pogromistů, zahlédneme za obzorem úhledné kanceláře novinářů, právníků, diplomatů a humanitárních pracovníků, kteří tomu všemu dávají smysl. Oni vymýšlí důvody, proč to vše tak musí vypadat. Naranžované figuríny v Gaze jsou oběti sionismu a mnohaleté okupace. Znárodně a spálené dívky z kibucu jsou vražedné sionistky a okupantky. Je třeba mluvit o humanitární krizi, aby mohly miliardy dolarů proudit z kapes hodných lidí na řešení krize i na platy všech těch starostlivých úředníků OSN, MSF, AI, UNICEF, UNRWA, a i soudců v Haagu, kteří budou zmíněné sionistky a okupantky soudit (za peníze evropských daňových poplatníků, včetně českých).

Západní televize jsou plné záběrů lidí v Gaze přehrabující sutiny (to jsou trpící), kde se občas mihne muž nesoucí mrtvé dvouleté dítě, pokud možno s čerstvě načerveno namalovanou tváří (to je krev) v místech, kde správně žádní civilisté neměli být, protože Izrael varoval před útokem. Vždy seženou nějakou rozrušenou ochotnicí a výkřiky v angličtině: „čím jsme si takovou tragédii zasloužili?“. Také na všech stanicích ukazují zcela mimo jakoukoli souvislost obrázky jakýchsi údajně arabských miminek v inkubátorech. O izraelských rukojmích v tunelech Hamásu mluví méně. Novinářům se nelíbí, že Izrael nakonec teroristy zabije, a tak 7000 zabitých teroristů jsou systematicky označováni jako zabití či zavraždění civilisté, eventuálně děti. Novináři tají, že díky izraelským varováním nemusel být mrtev ani jeden civilista na rozdíl od Drážďan, Hamburгу a Tokia za Druhé světové války (kde žádní Lékaři bez hranic neparazitovali). Bestialita muslimů i cynismus humanistů jsou bez hranic.

Maškary z OSN, Vatikánu, Haagu, či z bohatých kanceláří humanitárních organizací včetně Červeného kříže, který dostal v roce 1944 Nobelovu cenu míru za návštěvu Terezína kde zjistil, že židovským dětem se daří v rukou nacistů výborně (zde), se dobře hodí do špinavého panorámatu na hranici Gazy.

<https://www.hegaion.cz/>

SPORT

Remíza Česka v Polsku

Čeští fotbaloví reprezentanti remizovali v předposledním utkání kvalifikační skupiny v Polsku 1:1 a nevyužili první šanci zajistit si postup na mistrovství Evropy v příštím roce.

Pětičlenná skupina E odstartovala svůj kvalifikační program v pátek 24. března 2023, kdy se Česko utkalo s Polskem a Moldavsko s Faerskými ostrovy. Zda svěřenci trenéra Šilhavého postoupí bude definitivně jasné na konci listopadu, kdy v pondělí 20. listopadu Češi zakončí kvalifikační skupinu duelem s Moldavskem. Smutek a zklamání na pokračování. Ještě hůře než český tým na tom stále jsou Poláci. O přetrvávajícím rozčarování píšou polská média po výkonu bíločervených v jejich posledním zápase ve skupinové fázi kvalifikace na mistrovství Evropy 2024. Remízou 1:1 s Českem definitivně ztratili šanci na přímý postup a budou se muset soustředit na ošidné jarní play off.

Postup Albánie na Euro

Fotbalisté Albánie v kvalifikační skupině, kde hraje i Česko, remizovali v Moldavsku 1:1. Podruhé v historii a poprvé od roku 2016 postoupili na Euro.

čtvrtek 7. září Česko - Albánie 1:1

čtvrtek 12. října Albánie - Česko 3:0

neděle 15. října Česko - Faerské ostrovy 1:0

Weeping Satan

Tomas Gutman Czechia

Translated from Czech by DEEPL and with help, my friend Denzo Guiney

Muslims threatening to cut off the world's head while begging for charity and pity are the weeping devil and pseudo-humanists are his advocates.

When the Egyptian president threatened to slaughter all Israelis, including infants, in a radio address in 1967, it got no more attention in the world press - Nasser was loved by the world and Israel was hated. Nasser did not kill the infants; he suffered a shameful defeat. When he cried on Egyptian television, he complained between sobs that he had been deceived because the Israeli air force had come treacherously from the west, not from the east where Israel lies. The killings by Muslims, and even the live beheadings, finally came to pass when the Islamic State was founded in 2014.

In Western countries, people have become accustomed to the occasional Islamist blowing up a subway, the occasional murder of theatregoers, the occasional running over pedestrians on the boardwalk with a truck. Occasionally they cut off someone's head. These are ostentatious acts of hatred. It's hundreds of victims. The world did not recognise the danger either when Islam threatened Israel in 1967 or when it invaded Europe 50 years later.

The only measure Western politicians and the media have taken against the threat has been to keep the pressure on the most vulnerable - Israel. The pressure was on Israel to resign, to hold on to life by the skin of its teeth and to stop provoking its existence. A sacrifice was to be laid on Satan's altar. American war experts argued in vain that Israel had a chance to defend itself against a billion Muslims only within the expanded borders after the Six-Day War, that it must not give up its territories for so-called peace; even within those borders, Israel had an area a hundred times smaller than its enemies, but it had at least some slight strategic depth. But under world pressure, Israel gave up Sinai, part of the West Bank, and eventually Gaza. Today, the Israelis find themselves crammed into an area the size of Moravia, and one nuclear bomb, whether Iranian, Pakistani or Saudi, can take them out in one fell swoop. From all the territories exchanged for peace, Israel is constantly under attack, and today even its very existence is at stake.

The Israeli "idealists" seeking peace with the Arabs keep repeating the same mistake and always expect a different result - on October 7 they were betrayed again by their peace partners. The day after the attack on the kibbutzim around Gaza, two Israeli tourists were killed by an Egyptian soldier in Alexandria and several were wounded - the tourists believed that the Egyptians, to whom Israel paid "for peace" in 1979 with territory equal to 70% (sic) of the then size of the State of Israel, were their friends. Video of the incident shows the wife of the shot tourist screaming for help and pleading for an ambulance but being completely ignored. An alleged Egyptian security guard is seen coming up and "arresting" the terrorist, while hugging him and laughing out loud together. Egyptian bystanders view the dead and wounded Israelis lying on the ground in blood and their desperate relatives like animals in a zoo and take pictures of them. Only after a long time do Israeli rescuers arrive. The dead can no longer shake off their illusions, but the living can, perhaps partially. The huge arsenal could not have reached Gaza without Egyptian help.

It is only recently that one can hear on Israeli television Arabs from Gaza who live in Israel and support Israel. Until now, their experiences have not been of interest to the leftist media. One was now asked if he was worried about his relatives in Gaza, and he said he had nothing to do with them: his father had worked for the Israelis all his life, he said, and yet he always rejoiced when Jews were killed.

To a typically journalistic question about how Israel should work to reduce casualties among innocent civilians in Gaza, an Arab who understands Gaza replied that there are almost no innocent civilians in Gaza, there are supporters of murderers in every family, there are Hamas voters in every home, not to mention that Israel warns residents to flee before bombing. According to the accounts of Arabs who have left Gaza, part of the education there is to put pre-school children in the grave for many hours "so that they get used to death and are not afraid of it". A few days ago, a ten-year-old Arab appeared in a homestead near my home with a long knife, and told people that he was a shahid (martyr) and that he had come to kill Jews; his father was waiting for him at the homestead gate, he said. They took the knife and handed the child over to his mother. The father did not wait for his son and in the meantime went home, as he was sure that the Jews would kill his son and he would receive payments (from European Union money) from the Palestinian government for his son's martyrdom.

Children in Gaza are given textbooks by humanitarian organisations to learn about Jews; they march with wooden Kalashnikovs and stab ragged Jews. Even according to Arab anthropologists and ethnologists, exalted pride is one of the main national characteristics of the Arabs, alongside belief in their own lies. Mobs of mujahedin (fighters for Islam) and shahids threaten the world with beheading, march proudly through the cities of the world and declare holy war - jihad. Their battle cry is 'we will conquer Jerusalem by blood and sword', or 'death to the Jews'. On the other hand, proud Arabs everywhere in the West receive all kinds of support for the weak and the disabled. Likewise, the proud fighters of Gaza beg the world for charity and compassion when they lose. Now that Israel has shown its strength, the demonstrations no longer shout, 'death to Jews' but the same rhythm of 'cease-fire now'. They are simply begging for a ceasefire. Proud Arab killers are easily turned into cry-babies. Western humanists will take them on. Arabs play pride, humanists play compassion.

The Arabs wink that it was an Israeli rocket that fell on the hospital, and the pseudo-humanists with the winking pretend to believe it. The Arab women seem to wring their hands, their children seem to be dead, the humanists seem to feel sorry for them, while laughing at the Israelis from time to time that it's all an act. But it's not real laughter for the humanists, nor real crying for the Arabs. It is a grin on the faces of evil. It's a buffoonish mob. The videos from 7 October show gunmen looting the rabble on bicycles and donkeys, and among them an invalid on crutches, who jumps up to steal something too. They are matched by pseudo-humanists sitting somewhere else with their lawyers and accountants, counting what they have earned. CNN, Sky News, France 24, etc. show the suffering of the people of Gaza, whose "despair at years of occupation" has driven them to loot UN warehouses (TV workers and viewers have forgotten that Gaza has not been occupied since 2005); a hungry woman wringing her hands over a stolen bag of rice, commentators not commenting on the enormous obesity of the theatrically barking creature.

In another CNN footage, a similar monster in a black sack wrings his hands over his "dead son", but CNN staff missed in their outrage that the son began to move at the end of the video. The world pretends to believe the monster, and condemns criminal Israel. Everyone condemns it, including Iran and all 57 Muslim countries on behalf of their 2 billion Muslims, along with communist and post-communist countries on behalf of their 2 billion people.

The governments and media of democratic countries, and of course all international and humanist organisations, including the UN, Doctors Without Borders (MSF), Amnesty International (AI), People in Need, etc., join in the condemnation.

"Human rights defenders" do not protect Jews, thus showing that they do not consider Jews to be human beings.

On the afternoon of that fateful October 7, terrorist commandos were battling in many kibbutzim and towns, rockets were falling on 40 Israeli towns from Gaza, 1,000 wounded had already been reported, and in one kibbutz the terrorists took over 50 hostages. It was already clear that the death toll was running into the hundreds. As the pogrom against Israeli civilians was reaching its peak, France24 asked an Israeli official: "What are you going to do to avoid civilian casualties in Gaza?", and at the same time Sky News in Britain read a long statement by Hamas about the just struggle to liberate the Al Aqsa Mosque in Jerusalem. A participant in a music festival at Kibbutz Re'im, German citizen Shani Louk, 23, was dragged naked through the streets, raped and with her knuckles broken, and the mujahideen spat on and kicked the dying girl. Western politicians, including the Pope, reacted as one man by repeating the mantra that Israel's defence must be proportionate. While I have studied various exact sciences, including mathematics, I have not understood the requirement of this proportionality. How does the Pope, Guterres or Macron expect Israel to react to children tied up and burnt, to 1400 killed, 4000 wounded and 240 kidnapped?

On October 7, Hamas fighters met Thai farm help in the fields, chopped them to pieces and laughed at them for making meatloaf. If we look out over this sordid panorama of strewn bodies, charred houses, and full of looting and murdering pogromists, we can see over the horizon the neat offices of journalists, lawyers, diplomats and aid workers who make sense of it all. They make up the reasons why it all has to be this way. The staged mannequins in Gaza are victims of Zionism and years of occupation. The raped and burned kibbutz girls are murderous Zionists and occupiers. It is necessary to talk about a humanitarian crisis so that billions of dollars can flow from the pockets of good people to solve the crisis and to pay the salaries of all those caring UN, MSF, AI, UNICEF, UNRWA officials and even the judges in The Hague who will judge the Zionists and occupiers (with European taxpayers' money, including Czech taxpayers' money).

Western TV is full of images of people in Gaza rummaging through rubble (these are the sufferers), with the occasional glimpse of a man carrying a dead two-year-old child, preferably with a freshly painted red face (that's blood) in places where no civilians should properly be because Israel warned of an attack. They always get some distraught volunteer and shouts in English, "what did we do to deserve such a tragedy?". Also, on all the stations, they show, completely out of context, pictures of some supposedly Arab babies in incubators. They talk less about the Israeli hostages in the Hamas tunnels. The journalists do not like the fact that Israel will eventually kill the terrorists, and so the 7000 terrorists killed are systematically referred to as civilians, possibly children, who have been killed or murdered. What the journalists hide is that thanks to Israeli warnings not a single civilian had to be killed, unlike in Dresden, Hamburg and Tokyo in World War II (where no Doctors Without Borders parachuted in). The bestiality of the Muslims and the cynicism of the humanists are boundless.

The masquerades from the UN, the Vatican, The Hague, or the wealthy offices of humanitarian organizations, including the Red Cross, which received the Nobel Peace Prize in 1944 for visiting Theresienstadt where it found that Jewish children were thriving in the hands of the Nazis (here), fit well into the sordid panorama at the Gaza border.